Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 29 вересня 2009 року № 37–38 (305–306)

ДЕРЖАВА І НАРОД

Обговорюємо проект Конституції України

Президія Головного Проводу КУН прийняла рішення про активну участь Конгресу Українських Націоналістів в акції "Громадське обговорення проекту Конституції України Віктора Ющенка".

П'ять років тому були внесені зміни до Конституції, які розбалансували владу та обмежили повноваження президента.

31 березня, виступаючи в Раді з щорічним посланням, Віктор Ющенко заявив, що вніс відповідні зміни до Основного Закону на розгляд парламенту та пояснив, чому він ініціював всенародне обговорення проекту нової Конституції напередодні старту президентської кампанії.

"Моєю ідеєю було консолідувати людей найвищого вченого рівня, правозахисників, політиків. Ця комісія сформулювала концепцію Конституції, яку я узяв за основу для того, щоб розробити оновлений варіант Основного Закону. Паралельно близько 5 місяців тому я направив цей проект на суд Венеціанської комісії, яка, у свою чергу, дала йому найвищу оцінку", – сказав він і додав: "Найчесніша Конституція та, яка в своїй основі приймається до президентських виборів. Тоді ми знатимемо позицію кожного, хто ще не уявляє, якими виявляться результати виборів".

Про бажання навести лад в країні, реформувавши державну владу, Віктор Ющенко ще раз наголосив під час свого звернення до народу з нагоди 18-річчя Незалежності України. "Ключовий і безальтернативний засіб навести лад в нашій державі – це конституційна реформа. Я твердо наполягаю на конституційних змінах, які повинні виправити всі нинішні протиріччя".

У пояснювальній записці до проекту Закону України "Про внесення змін до Конституції України" говориться, що "ініціювання змін обумовлено станом сучасного українського суспільства і політичного процесу в Україні, який об'єктивно потребує необхідності вдосконалення конституційного регулювання суспільних відносин. Ці зміни мають сприяти досягненню визначеної у чинній Конституції України мети, пов'язаної, зокрема, з прагненням розвивати і зміцнювати демократичну, соціальну, правову державу, а також необхідністю забезпечення наступництва у конституційному творенні".

Закінчення на 2-й стор.

СУСПІЛЬСТВО

Для мене очевидно, що в кожної влади в принципі головним завданням державного будівництва і ефективного функціонування інститутів управління є доволі проста процедура введення держави як своєрідного соціального організму на рейки правди, справедливості, формальної логіки і здорового глузду. Очевидним є і те, що найбагатшими і найщасливішими державами в сучасному світі є ті, де цей принцип застосований і реалізований найбільшою мірою.

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ЛУКАВОГО:

до виборів Президента України

Петро МАСЛЯК

На яких принципах функціонує нинішній державний механізм в Україні? Ні для кого не секрет, що нині він ґрунтується на засадах корупції. Фактично вирішити будь-яку малу чи велику проблему в державі чи для окремої людини без корупційних схем неможливо. Корупція є основним принципом, своєрідною змазкою всіх державних коліщат і без неї не працює жодна галузь господарства, практично не діє жодна сфера функціонування держави.

Закінчення на 4-й стор.

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

БОРОТИСЯ ЗА ПЕРЕМОГУ

Ющенко має шанси, бо "нові" кандидати програли "старим"

В інтерв'ю агенції "Блумберг" Президент України Віктор Ющенко заявив, що не збирається відмовлятися від участі у виборах–2010.

На перший погляд, ці слова можуть сприйматися як порожні твердження чинного Президента, який мусить говорити про свою участь в боротьбі лише для того, щоб якось завершити своє президентство. Проте глибший аналіз показує, що ситуація цілком інша.

Шанси Ющенка на здобуття перемоги у президентських виборах зараз більші, ніж будь-коли протягом останніх двох років. Взагалі, ці шанси повністю не втрачалися, навіть у час оприлюднення ющенківського проекту Конституції з наголосом на двопалатний парламент, що відхилило від нього частину найстійкіших прихильників з числа патріотичної інтелігенції. Чинний президент завжди був реальним претендентом на нове президентство.

Після виділення основних кандидатів на президентську посаду весною цього року, шанси Ющенка полягали у домовленості з Яценюком і демонструванні рішучих активних дій на захист національних інтересів. Адже електоральне поле Ющенка і Яценюка тоді було єдиним, саме через нібито слабкість теперішнього Президента громадська думка в цьому електоральному сегменті висувала на президентську посаду молодого і, як вважалося, – розумного і патріотичного Яценюка. "Старі" кандидати – Ющенко, Тимошенко і Янукович, – на той час цілком набридли, вівся інтенсивний пошук нових діючих осіб на електоральних полях кожного з цих кандидатів.

Саме на електоральному полі Ющенка, в особі Яценюка, знайшовся перший з таких кандидатів, унаслідок чого рейтинг чинного президента стійко закріпився на рівні менше 3 %. Але А.Яценюк першим показав свою неспроможність серйозно претендувати на президентську посаду, вкрай невдало розпочавши виборчу кампанію і активно використовуючи стандартні методи ведення кампаній, не враховуючи реальної ситуації в суспільстві. Та й інші "нові претенденти", зокрема Тігіпко, Гриценко, Литвин (останній хоч і є старим політиком, проте серйозним претендентом на президентську посаду став недавно) не демонстрували того потенціалу, якого від них очікували. Отже, "нові кандидати" програли, можливо тимчасово, а можливо й остаточно – "старим". Тому Ющенко, Тимошенко і Янукович залишаються основними кандидатами на своїх електоральних полях і основними претендентами на майбутнє президентство.

Враховуючи помилки А.Яценюка, Ющенку для перемоги у виборчій боротьбі вже навіть не обов'язково знімати Яценюка і брати його у свою команду. "Пластиліновий" Яценюк прагне пристосуватися до всіх позицій у всіх регіонах і середньостатистичної громадської думки, яка хоча і є середньою, але не відповідає позиції жодної з великих соціально-політичних груп. Він показав свою меншу твердість, ніж "м'який" Ющенко.

Закінчення на 4-й стор.

4 820102 210017 38

ЗВЕРНЕННЯ

Політради Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів

Шановні Вікторе Андрійовичу, Володимире Михайловичу, Юліє Володимирівно!

Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів звертається до Вас з проханням при обговоренні проекту бюджету України на 2010 рік передбачити кошти на демонтаж символу комуністичного режиму – п'ятикутної зірки на флагштоці Верховної Ради України та встановити, відповідно до законодавства, над державним прапором Малий герб України – Тризуб.

Київська міська організація КУН вважає, що вісімнадцятирічне перебування символу тоталітарного комуністичного режиму над головним державним прапором України суперечить чинній Конституції України, Указам Президента України Віктора Ющенка щодо демонтажу символіки тоталітарного режиму та є наругою над державними символами України, за що передбачена кримінальна відповідальність за статтею 338 КК України.

Переконані, що наявність даного символу на флагштоці вищого законодавчого органу держави є не випадковим. Він постійно вказує, що чужинські інтереси завжди вищі від українських (як у ВР так і в державі), про що і свідчить антидержавна діяльність частини депутатів Верховної Ради.

Юрій ШЕПЕТЮК,
голова Київської міської організації
Конгресу Українських Націоналістів

ВІТАННЯ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ МИХАЙЛУ ЗЕЛЕНЧУКУ

Вельмишановний друже Михайле!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів щиро вітає Вас із славним ювілеєм – 85-річчям.

З юних літ Ви стали на шлях боротьби за здобуття Української Незалежної Держави. Силу Вашого духу, любові до рідної землі, патріотизму не змогли здолати довгі роки заслання і поневірянь.

Ваш героїчний життєвий шлях є взірцем боротьби за здобуття і становлення Української Самостійної Соборної Держави. Незважаючи на поважний вік, Ви продовжуєте жертовно працювати в ім'я України.

Зичимо Вам міцного здоров'я, довголіття, здійснення усіх Ваших гарних починань.

Нехай Ваші добрі справи примножують Ваші літа.

З роси і води Вам!

Слава Україні! Героям слава!

Олексій ІВЧЕНКО,
голова Конгресу Українських
Націоналістів

ЗАЯВА

Донецької обласної організації КУН

23 вересня 2009 року депутати Донецької міської ради, що складається з представників Партії Регіонів та ПСПУ Наталії Вітренко, прийняли рішення "О фальсификации истории в школьных учебниках 5–11 классах при изучении курсов "История Украины" и "Всемирная история". За це рішення проголосували 52 із 54 депутатів.

Прийняте рішення суперечить ст.19 Конституції України, згідно з якою "органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їхні посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України", а також суперечить ст. ст. 11, 13, 15, в яких ідеться саме про сприяння консолідації української нації, її історичної свідомості і що жодна ідеологія не може визнаватися державою як обов'язкова.

Всупереч цьому Донецька міська рада втручається в навчальний процес загальноосвітньої школи зі спробою відмінити підручники "Історія України" та "Всесвітня історія" і розробити свій підручник з єдиною ідеологією "Партії регіонів", яка жодним чином не сприяє ані консолідації української нації, ані історичній оцінці подій, що відбувалися в Україні. По суті, це заклик до копіювання підручника з історії Російської Федерації та повернення до "Короткого курсу з історії КПРС".

Питання створення підручників є компетенцією фахівців високого рівня з обов'язковим затвердженням Міністерством освіти і науки України, а не депутатами міської ради, які не є фахівцями з історії.

Вирішення прийнятих 37-ю сесією Донецької міської ради питань не входить, згідно з "Законом України про місцеве самоврядування", до їхньої компетенції, і тому це незаконне, неконституційне рішення повинно бути скасоване.

У зв'язку з вищевикладеним вимагаємо:

1. від Донецького міського голови: призупинити незаконне рішення та винести на повторний розгляд сесії, згідно з п.4 ст.59 закону України "Про місцеве самоврядування в Україні".

2. Від прокурора міста Донецька: винести протест про скасування вказаного рішення як такого, що не відповідає Конституції України та законам України.

Марія ОЛІЙНИК,
голова Донецької обласної організації Конгресу
Українських Націоналістів

КОРОТКО

ДІЄВИЙ НАЦІОНАЛІЗМ

2009 рік проголошений в Україні Роком Бандери. Відповідно до цього всі заходи, що проходять протягом цього року з ініціативи націоналістів, присвячені цій знаменній даті. Так, на Чернігівщині 19–20 вересня пройшов військово-патріотичний вишкіл під назвою – "Українська звитяга". В заходах взяла участь українська молодь, яка представляє націоналістичні організації міста та об'єднана в єдину націоналістичну громаду.

Під час проведення польових зборів молодь оволоділа елементарними знаннями тактичних прийомів ведення бою, спорудженням інженерних об'єктів, та ознайомилась з тактико-технічними характеристиками стрілецької зброї. Окрім військової справи, протягом двох днів відбувались лекції з медицини, християнської моралі та лекції ідеологічного напрямку. Вишкіл пройшов у доброзичливій атмосфері взаєморозуміння, дружби та партнерства, дозволив учасникам підвищити свій фізичний та моральний стан.

Голова Чернігівської організації КУН Валерій Рябченко зазначив, що сучасний український націоналізм повинен бути всебічним та цікавим, перебувати весь час у стані розвитку, опановувати всі сфери життя української громади – від проведення традиційних українських релігійних, етнографічних та історичних дат до опанування сучасних методів ведення інформаційної та військової боротьби; повинен протидіяти образу "нацизму", який весь час нав'язує нам Москва та Тель-Авів. Український націоналізм повинен стати державною ідеологією, щоб надати можливості розвитку українськоï Нації та захистити її від зовнішньої та внутрішньої агресії.

Прес-служба Чернігівської ОО КУН

ДЕРЖАВА І НАРОД

Обговорюємо проект Конституції України

Крім того, комплексні зміни до Конституції України викликані також практикою застосування її положень, виявленням та необхідністю усунення у її змісті певних недоліків. До того ж, на різних етапах сучасного конституційного процесу не було враховано низку важливих зауважень Європейської комісії.

Серед положень цієї Конституції найбільш важливими Президент вважає такі:

– Конституція Президента забезпечить справжній захист ваших прав та свобод у всіх сферах життя. Влада повинна здійснювати свою справжню функцію – служити людині. Люди отримають право подавати до парламенту проекти законів, які депутати матимуть розглядати якнайшвидше. Аби краще захистити права людини, я запропонував скоротити втричі – до однієї доби – строк затримання без рішення суду. Кожен зможе звертатися для захисту своїх прав не лише до звичайного суду, а й до Конституційного Суду України.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

– Конституція Президента забезпечить однакові правила для всіх шляхом скасування депутатської недоторканності. Ті, хто складають закони та запроваджують правила, повинні нести таку саму відповідальність, як і всі інші.

– Конституція Президента зменшить кількість депутатів Верховної Ради. Нам необхідний професійний та ефективний парламент, що працюватиме для блага всієї України. Один зі способів зробити парламент більш ефективним – зупинити розбазарювання коштів шляхом зменшення кількості депутатів.

– Конституція Президента запровадить таку систему виборів, щоби ви знали, кого обираєте. До парламенту депутати обиратимуться за відкритими списками – голосувати можна буде не лише за партію, а й за кандидатів. Для місцевих рад буде повернуто мажоритарну систему (голосування безпосередньо за кандидатів) – щоби кожну громаду представляв конкретний депутат, з якого люди могли би спитати. Це допоможе людям, а не політикам, вирішувати та обирати тих, хто представлятиме їх у парламенті.

– Конституція Президента поверне у ваші руки право обирати майбутнє України. Не буде змов політиків за спиною людей – буде обрання органів влади народом. Повноваження між органами влади буде розподілено так, аби кожен робив свою роботу і відповідав за неї.

Президент України Віктор Ющенко очікує побажання та пропозиції до свого проекту Конституції України.

Свої коментарі та пропозиції надсилайте:
ПОШТОВА АДРЕСА:
Україна, 01030, Київ,
вул. Пирогова, 7-а,
Національний інститут стратегічних досліджень.
Проект "Конституція Президента України Віктора Ющенка".
ЕЛЕКТРОННА АДРЕСА
proektkonst@niss.gov.ua

Процес реформування Конституції Президент Ющенко починав і здійснює на позиціях відкритости та публічности, прямого діалогу з людьми.

Конгрес Українських Націоналістів підтримує наміри Президента України щодо всенародного обговорення пропозицій та закликає партійців, широку громадськість активно долучитися до обговорення положень президентського проекту змін до Конституції в рамках публічних дебатів, "круглих столів", конференцій, наметових акцій тощо.

Прес-служба КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

Прагнення засвідчити власну вагомість примушує багатьох політиканів вдаватися до вчинків, котрі на певний час стають предметом "уваги виборців та широкого обговорення". Проте дурна слава скороминуча. На тлі енергійної штовханини законодавців біля трибуни ВР, гучних заяв міліцейських челядників про розкриття чергового злочину (про нерозкриті, як правило, скромно замовчують), вчинок гурту націоналістів, котрі 30 червня 2009 р. ушкодили пам'ятник одному з ідеологів та практиків комунізму В.Ульянову-Леніну поблизу Бесарабського базару в Києві, для зматеріалізованого обивателя видався незрозумілим і геть не геройчним актом безглуздої самопожертви. Матеріалісти дійсно не бачать в тому жодної практичної користи. Неспроможність зрозуміти прагнення ідеалістів бути вірним сином Батьківщини породила безліч чуток, котрі є астрономічно далекими від дійсности. Прагнення розвіяти підозри й найрізноманітніші тлумачення вчинку патріотів зобов'язувало мене поспіряти хлопцям у справі донесення правди до загалу. Тож розмовляємо з Миколою КОХАНІВСЬКИМ, безпосереднім організатором акції.

Микола КОХАНІВСЬКИЙ: "БАТЬКІВЩИНУ ЛЮБЛЯТЬ НЕ ЗА ГРОШІ"

– Миколо, якщо відверто, чого вас туди понесло?

– Боляче і неприємно бути свідком тріумфальної ходи брехні і несправедливости. Вшанування пам'яти загиблих від Голодомору вимагає сміливого викриття й засудження ініціаторів і виконавців того злочину. Ленін був теоретиком і практиком злочинної ідеології, котра нівелювала людську гідність, зокрема і людське життя загалом.

– Ширяться чутки, що вам непогано заплатили за ушкодження пам'ятника.

– Ці побрехеньки, м'яко кажучи, не відповідають дійсности. Хочеш знати, хто їх ширить? Ті, хто за гроші не посоромиться з матері останню сорочку зняти. Ніхто нам за спробу демонтувати пам'ятник жодної копійки не пропонував. Не надходили аналогічні пропозиції і після звільнення нас з-під варти. Батьківщину люблять не за гроші. До речі, щодо грошей. Ми більше втратили. Власними коштами придбали драбину, кувалду, зубило. Витратили близько п'яти тисяч гривень. І, як бачиш, не звертаємось до Президента й громадян з проханням їх повернути. Користуючись нагодою, хочу подякувати свідомим українцям, котрі вже почали офірувати для нас. Зібрані кошти йдуть на підтримку хлопців, котрі продовжують демонтувати пам'ятники ворогам українського народу в інших регіонах. Окрім того, внаслідок акції я й Олександр Задорожний втратили роботу. Поки що живемо, завдячуючи цій підтримці.

– А не шкодуєш, що втрапив у таку халепу? Маю на увазі втрату роботи й порушену проти тебе кримінальну справу.

– Аж ніяк. Всі мої вчинки є формою служіння Богові й Україні. Якщо Творець дарував мені розуміння й вміння відрізняти правду від брехні, то споглядання крізь пальці на зло робить мене співучасником фізичного й духовного виродження українців. Я не маю морального права стояти осторонь процесів, котрі відбуваються в Україні. Поборювати зло й несправедливість – мій обов'язок. І кожного свідомого українця також.

– Незабаром суд. Стаття, згідно з якою ваші дії кваліфіковано, передбачає покарання у вигляді позбавлення волі. Загроза опинитися у в'язниці не лякає?

– Ні, не лякає. Зорганізовуючи акцію, я передбачав і цю доволі неприємну перспективу. Але рішення вже було прийняте.

– А що дало тобі сил не відмовитись від задуманого?

– Я віруюча людина. Перед акцією я молився і постився. Бог дав мені розуміння того, що саме я мушу це вчинити. Недоброзичливцям свідчу. Я несу відповідальність за кожен свій вчинок і є психічно врівноваженою людиною, а не бездумним релігійним фанатиком. Окрім того, в часі роздумів мені на згадку прийшли прочитані книжки про наших героїв: Романа Шухевича, Євгена Коновальця, Степана Бандеру. Ці люди не цуралися актів прямої дії. Шухевич, перш ніж посилати бойовиків на атентат, сам власноручно здійснив декілька бойових акцій. Ці люди діяли в суттєво складніших умовах, аніж ми. Їм доводилось брати зброю в руки. А я скористався лише кувалдою. Мені не довелося довго підбирати команду. Всі учасники відразу погодилися взяти участь в акції. Показово, що не це пішли не зрілі люди, а молодь. І що найприємніше й не менш показово – ані міліція, ані СБУ про наш задум не довідались до того, як він був здійсненим.

– Можеш поділитися враженням про українські правоохоронні органи? Як вони поставились до вашої ініціативи? Чув, що дух "залізного Фелікса" (соратника Леніна) звідти ще не вивітрився.

– Так, не вивітрився. З перших же хвилин затримання я зрозумів, що помаранчеве гасло "міліція з народом" є астрономічно далеким від дійсности. За перші п'ять годин перебування в четвертому ТВМі Шевченківського райвідділку довелося вислухати найбрутальнішу лайку, і півбіди, якби лише на нашу адресу. Поливали брудом Президента, наших національних героїв Бандеру та Шухевича, погрожували різномнітними тортурами, розстрілом після того, як Янукович стане президентом, застосували навіть фізичне насилля супроти Івана Срібного й Богдана Франта. Але я вдячний долі, що вона звела мене саме з цими хлопцями. Згодом навіть слідчий у приватній розмові зазначив, що хлопці гідні того, аби з них "цвяхи кувати".

– А бажання подати скаргу до прокуратури на дії міліціонерів не виникало?

– По-перше, скаргу наші захисники подали. Проте ти ж знаєш з особистого досвіду суть цієї системи. Ворон ворону око не виклює. Система як була тоталітарною й антинародною, такою й залишилась. Але повторюю ще раз. Опускати руки, а тим паче зневірюватись – злочин.

– Звістка про ваш вчинок розлетілась досить швидко. Надвечір біля відділку міліції, де вас утримували, зібралось кілька десятків чоловіків, жінок, юнаків і дівчат, священик, котрі прагнули засвідчити вам підтримку. Їхня присутність додала вам сил?

– Безумовно. Особливо коли побачив вираз обличчя найзухваліших працівників відділку карного розшуку (оперативників). Вони виглядали дійсно безпорадними. Викликали підтримку, але я бачив, що ці люди дійсно бояться гніву народу. Не можу не подякувати всім, хто того дня не лишився байдужим до нашої долі. Духовна єдність є сильнішою, ніж кайдани й стіни камери.

– З яким настроєм підеш на суд і як сприймеш вирок?

– Розчарую тих, хто очікує побачити нас зляканими або зламаними, а тим більше почути визнання винними себе у скоєнні злочину. Ми знали, на що йшли, тож готові навіть і до несправедливого вироку. До можливого арешту ми готувалися напередодні спроби демонтувати пам'ятник. Певно, лише швидка реакція української громади врятувала нас від арешту. Гурт людей біля відділку міліції, про котрий щойно згадали, листи на ім'я прокурора, Президента, прем'єр-міністра та міністра внутрішніх справ від народних депутатів, колишніх політв'язнів, громадських діячів, діячів культури та мистецтва, релігійних провідників і, звичайно ж, простих співвітчизників, тих, кого нарекли "пересічними українцями" (мізерна частка цих листів долучені до матеріалів кримінальної справи), дає мені підстави вірити, що правда таки на нашому боці. Цей факт, до речі, розвіює брехливий міф про неспроможність українців об'єднатись й у разі потреби подолати власні амбіції. Навіть знайшлись бажаючі сісти з нами на лаву підсудних. Це свідчить про нашу невмирущість, й стало вагомим чинником у справі прийняття суддею постанови про звільнення нас до суду з-під варти. Повір мені, я вдячний долі, що наш вчинок зумів об'єднати подріблений на партії та громадські організації український патріотичний рух.

– До речі, а якої ти думки про щойно згаданий "подріблений на партії та громадські організації український патріотичний рух"?

– Прикро, що він таким є насправді. Себто подрібленим і належним чином не згуртованим. Розумію, що на це є певні об'єктивні причини. Амбіції, втручання зовнішніх чинників (спецслужб, або вимушене виконання окремими чільниками специфічних вимог "меценатів"), обмеження націоналістичного та патріотичного руху виключно антиросійською, іноді антисемітською риторикою. Водночас з радістю для себе відзначаю, що попри конфлікти між керівниками партій та організацій, рядові члени швидко знаходять спільну мову й координують дії.

– У деяких засобах масової інформації довелось прочитати, що керівники Конгресу Українських Націоналістів засудили вашу ініціативу й відмежувались від неї. Це відповідає дійсности?

– Ці чутки ширили наші недоброзичливці. Можливо для того, аби залякати нас, примусити зневіритись. Даючи тележурналістам коментар щодо нашого вчинку, голова секретаріату Конгресу УН Степан Брацюнь заявив, що рішення про пошкодження пам'ятника партія не ухвалювала, але зазначив, що як людина і патріот він наші дії схвалює і підтримує. Партія дійсно цього рішення не ухвалювала і навіть не розглядала. Вкотре наголошую: це була наша ініціатива, проте КУН від самих початків надав нам всебічну і посильну допомогу. Саме члени Конгресу зорганізували пікет біля відділку міліції, де нас утримували, коштом міської організації для нас було зроблено харчову передачу, було зорганізовано, і що найголовніше він продовжується нині, збір коштів на нашу підтримку.

– Які плани на майбутнє? Пам'ятники і далі трощитимеш?

– На жаль, в Україні пам'ятників тоталітаризму більше ніж достатньо. На мій вік вистачить. Але руйнувати їх – не головна моя мета. Я просто прагну привернути увагу до того, що в Україні донині не вироблено тактики і стратегії розвитку. Нація, котра вшановує своїх катів і водночас не знає власних героїв, не може бути повновартісною. Все, що я чиню (а це не лише руйнація пам'ятників катам українського народу, займаюсь і активною громадською діяльністю), є формою протесту проти прийняття підконтрольними ворогам українського народу фракціями у ВР, антинаціональної та антинародної політреформи. Вірю, що на найближчих виборах президента українці оберуть людину, котра власною діяльністю вже засвідчила небайдужість до долі рідного народу, а Україні буде повернено статус президентсько-парламентської республіки. Такий устрій, на мою думку, є найбільш необхідним під сучасну пору задля вирішення постали викликів часу.

– Миколо, вірю, що суд таки не наважиться визнати вас злочинцями й позбавити волі.

– Дякую. Небайдужість мільйонів українців всього світу для нас є великою підтримкою. Національний солідаризм ще ніхто не зміг подолати. Разом переможемо.

Розмовляв Олесь ВАХНІЙ

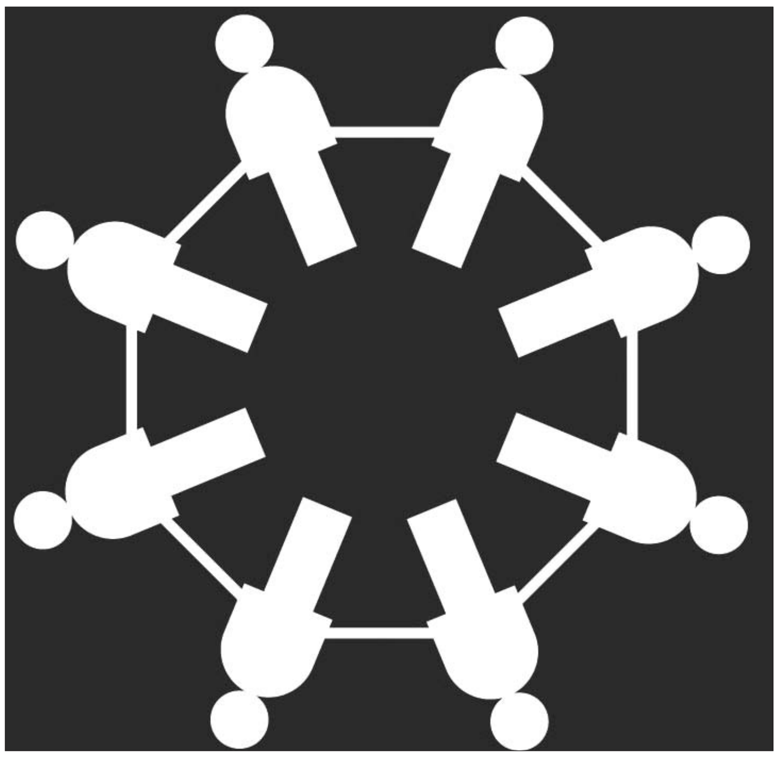
СУСПІЛЬСТВО

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ЛУКАВОГО:

до виборів Президента України

Що таке лукавство, так би мовити, в науковому сенсі цього слова? Це брехня. Хто такий Лукавий у релігійному сенсі цього слова? Це не просто Сатана, як антагоніст Бога, це брехун, обманщик. Натомість Бог – це правда, справедливість, логіка і здоровий глузд. З філософської точки зору взаємодія між Богом і Сатаною – це вічна боротьба добра зі злом, єдність і боротьба протилежностей. Основою лукавства сучасного державного механізму України, яка руйнує його зсередини, є брехня. Саме корупція і є брехнею на державному рівні. Люди, цілі організації є не тими, за кого себе видають, сенсом їхнього життя і діяльності є брехня. У нас все ховається під корупційною машкарою. Народний депутат насправді є бандитом з великої дороги, суддя – хабарником, заступник міністра злодієм, митрополит педофілом, піп рекетиром і т.ін. Всі вони брешуть, приховуючи свою справжню сутність під певною офіційною личиною. Скрізь панує лукавство і Лукавий.

Вибори Президента в Україні – це унікальна можливість показати людям, хто із претендентів здатен зламати хребет корупції в країні. Скиглення про те, що це зробити неможливо, лише вказує на повну державницьку неспроможність тих чи інших кандидатів. Приклад в минулому найкорумпованішої країни світу Сінгапура, яка була вичищена за рік від корупції практично повністю знаменитим Лі Кван Ю, вказує на те, що цю проблему можна дуже швидко вирішити, якщо претендент на найвищу посаду в країні володіє відповідною політичною волею. Практично люди голосували за Лі Кван Ю лише тому, що він пообіцяв побороти корупцію в країні, яка через корупційність всіх сфер її буття опинилася на

межі загибелі. І свою обіцянку він дуже швидко виконав. В суспільстві витворилася така антикорупційна свідомість, що міністр уряду, який вперше за двадцять років був виявлений у хабарництві на смішну для нас суму, просто пішов додому і повісився.

Через декілька днів стартує президентська кампанія. З чого треба починати боротьбу з хабарництвом претендентам на найвищу посаду в нашій країні? Потрібно розпочинати боротьбу з корупцією з двох сфер діяльності суспільства – з Міністерства освіти і науки України і судової системи. Перша з них, оскільки має справу з дітьми і студентами, закладає основи корупційної свідомости на десятки років наперед, тобто діє в часі, пролонгуючи корупцію на цілі покоління. Я не знаю, для яких правоохоронних органів секрет, що наприкінці вересня у школах знаходиться лише близько 30% підручників для 9 класу за 12-річним терміном навчання. Елементарне запитання "на засипку": де гроші (сотні мільйонів гривень) і де підручники? Чи правда те, про що говорять всі вчителі, що високопосадовці Міністерства освіти і науки беруть горезвісні "відкати" від видавництв, де ці підручники друкуються? Чи правда, що результати конкурсу підручників в цьому році були скасовані Міністерством за класичною корупційною схемою, бо перемогли не ті підручники, що були представлені видавництвами, з якими вдалося домовитися про "відкати"? Що, це важко перевірити і врешті-решт навести хоча б елементарний порядок в цій "духовній" сфері функціонування суспільства? Чи правда, що через це перші місця посіли підручники, що калічать розум і душу дітей? Хто координатор в Міністерстві всієї цієї діяльності? Всі ж документи є. Я не спеціаліст, але думаю, що будь-який претендент на президентство в Україні міг би дуже добре "розшраконити" зі своєю командою цю галузь.

Якщо освітня галузь поширює корупційну свідомість на десятки років наперед, то судова система поширює її в просторі, оскільки її послугами користуються всі без винятку галузі держави. Чи правда те, що кажуть люди про суди? Нібито на деяких з них давно пора повісити таблички з таксою, скільки треба заплатити за те, щоб прийняли до розгляду позовну заяву, скільки за те, щоб її розглянули, скільки за те, щоб винесли потрібне рішення.

Лукавство поширилося на всі сфери життя України і не дає їй уже просто дихати. Але найстрашніше, коли Лукавий панує в Церкві, де мав би панувати Бог. Це взагалі наймерзенніша річ у світі, яку тільки можна собі уявити. У нас Лукавий панує над душами людей так, як у країні панує так звана Українська православна церква Московського патріархату. Ви вже мабуть помітили, що ця церква на жодній вивісці не написала про свій патріархат. Ціла церква бреше і лукавить, приховуючи свою сутність. І не випадково. Московський патріархат в Києві, в Україні – це повний маразм, лукавство і безглуздя. Я не знаю, кому невідомо, що Москву заснували лише через 300 років після того, як хрестили киян. А патріарх є найстарішим, найдавнішим, першопрестольним за власним визначенням. Таким чином, існування Української православної церкви Московського патріархату в Україні – це чистої води лукавство, бажання обдурити "глупих хохлов", що праправнучка Москва старіша і давніша за прапрабабцю Києва. І ми ходимо молитися Богу до церкви, де панує Лукавий? Ніколи ми не станемо ні багатою, ні щасливою країною, якщо не зрозуміємо, що УПЦ Московського патріархату – це типова корупційна схема Росії і її "п'ятої колони" в Україні.

Наближаються вибори Президента України. Ситуація складається так, що однією з основних засад програми претендентів на найвищу посаду в нашій державі неминуче стануть принципи антикорупційної боротьби. І це не просто суб'єктивне бажання людей. Історія вчить того, хто хоче і здатен вчитися, що якщо не боротися з корупцією, в країні до влади приходить диктатор.

Петро МАСЛЯК

Закінчення. Початок на 1-й стор.

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

БОРОТИСЯ ЗА ПЕРЕМОГУ

Натомість теперішній Президент рішучими відповідями російському колезі Д.Медведєву і твердою позицією у принципових для патріотичних виборців питаннях знову завойовує до себе прихильність. Так, ще в серпні у Львові за рейтингом до президентських виборів В.Ющенко вже був на першому місці. Звичайно, для переважної більшости населених пунктів Західної та Центральної України, що є основною базою електоральної території Ющенка, він залишається на 4-5 позиції у рейтингу кандидатів, проте саме Львів відомий тим, що його громадська думка упереджує розвиток подій, і з часом до думки львів'ян, коли вона виразна й обґрунтована, приєднується більша частина патріотичного електорату. Особливо сприятиме цьому погіршення стосунків України з Росією, яке зараз цілком можна передбачати, оскільки ці стосунки практично щороку загострюються в передноворічний період, який стане цього разу вирішальним періодом у виборчій кампанії в Україні.

Сприяє посиленню позиції В.Ющенка і те, що він не веде демонстративної президентської кампанії, як інші кандидати, для яких їхні кампанії стали більш невдалими, ніж вдалими, а через низький рейтинг і стратегічні міркування, інші кандидати, крім Юлії Тимошенко, не вважають за потрібне активно боротися проти чинного Президента. Адже для кожного з них вийти у другий тур з В.Ющенком вважається значно перспективнішим, ніж з активною та емоційною Ю.Тимошенко. Проте, чи не найважливішим сигналом, який різко піднімає шанси В.Ющенка взяти не лише свій електорат, а й частину електорату Ю.Тимошенко, який не наважиться голосувати за В.Януковича і не має довіри до нових кандидатів, є події, що демонструють можливість швидкого повного банкрутства Юлії Тимошенко: зупинка судом приватизації Одеського припортового заводу, істерія О. Турчинова та інших чільників команди Тимошенко з цього приводу, і нарешті відмова В.Путіна від жовтневої зустрічі з діючим прем'єром України. Якби Тимошенко мала авторитет, в інтересах російського прем'єра В.Путіна було демонстрування активних контактів з нею. Отже єдиною справжньою причиною скасування зустрічі може бути очікування близького краху Тимошенко, відвернути який Путін або не в силі, або це вимагає від нього занадто великих ресурсів. Заява Путіна стала сигналом як для російських, так і для українських впливових осіб у безперспективність вкладання коштів у президентську кампанію українського прем'єр-міністра.

Президент України В.ЮЩЕНКО: "Ми переможемо!"

Ю.Тимошенко зараз, очевидно, перебуває на порозі внутрішнього і зовнішнього банкрутства. Внутрішнє банкрутство – відсутність коштів на ведення дуже дорогої агітаційної кампанії. Зовнішнє – відсутність засобів для виконання не те що обіцянок прем'єр-міністра, а навіть підтримання більш-менш стабільної економічної ситуації в державі до кінця року.

Досить пасивне ведення президентської кампанії (яка, до речі, офіційно ще не починалась) В.Ющенком і те, що він, за його словами, зараз не женеться за рейтингом, дає йому іншу перевагу. Великі витрати на передвиборчу кампанію тягнуть за собою великі зобов'язання перед тими, від кого чи через кого беруться потрібні кошти. Після кампанії 2004 року В.Ющенко був заручником усіх тих, хто активно сприяв його перемозі, а потім і утриманню президентської посади: "любих друзів", О.Мороза, тієї ж Ю.Тимошенко, після "Універсалу" – В.Януковича, а під кінець – глави власного Секретаріату – В.Балоги. Якщо зараз В.Ющенко буде вільним від такої залежності, то його друге президентство може бути більш вдалим, ніж перше.

Отже, шанси В. Ющенка на перемогу цілком реальні. Проте до виборів ще досить далеко, ситуація зараз дуже мінлива, можуть бути різні несподіванки, здатні різко змінити хід подій і розташування сил.

Лабораторія суспільно-політичного аналізу Центру з інформаційних проблем територій Національної Академії Наук України. Львів

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

Коли свого часу президент України Леонід Кравчук та його антиукраїнське оточення після розпаду Радянського Союзу здали Росії Чорноморський флот, котрий більше року перебував на матеріально-технічному утриманні України і фактично їй уже належав, коли потім, роззброївши нашу Батьківщину шляхом вилучення з її бойового потенціалу третього за потужністю у світі ядерного арсеналу, цю справу продовжив президент Леонід Кучма зі своєю неукраїнською командою, а гарантами нашої безпеки зголосилися стати низка держав, і в першу чергу Російська Федерація та США. Злочинне роззброєння нашої країни промосковські правники і так звані держави-гаранти подавали українській громаді та світовій спільноті як наше добровільне волевиявлення з метою "зміцнити міжнародний мир і безпеку". Тільки в дійсності у народу України ніхто не запитав, чи бажає він такого роззброєння.

УКРАЇНІ – СТАТУС ЯДЕРНОЇ ДЕРЖАВИ

Жорстокі реалії сучасного світу: сила визнає лише силу

Юрій ТИМОЩУК,
заступник голови Конгресу українців Севастополя

Черговим кроком колоніальної адміністрації на шляху знищення української державності стало не без участи Кремля створення автономної республіки Крим. Цим актом закладалась потужно-вибухова міна уповільненої дії для розколу України.

Патріотичні сили ще тоді попереджали українське суспільство про те, що всі ці акції – це елементи єдиного, старанно розробленого плану, спрямованого на поступове знищення державности України та повернення її під протекторат Росії.

Впродовж півтора десятків років ми отримуємо все нові й нові підтвердження, що саме за таким сценарієм розігрується доля України. Згадаймо конфлікт довкола українського острова Тузла, коли деякі російські високопосадовці погрожували нам бомбардуванням цієї території, або згадаймо окупацію морськими піхотинцями ЧФ РФ навігаційних комплексів з маяками.

Дійсні наміри північного сусіда останнім часом цинічно озвучили російські державники на чолі з Володимиром Путіним, котрий вважає Україну "випадковим утворенням на політичній карті світу", половину земель котрій нібито подарувала Росія, а половину – Європа. Саме він погрожував у разі вступу нашої держави до союзу колективної безпеки націлити на нас свої ракети. Не менш відвертим і агресивним у своїх діях і заявах був під час святкування 225-ї річниці Чорноморського флоту у Севастополі мер Москви Юрій Лужков, заявивши про те, що це місто "було і залишається російським".

То був не просто провокаційний випад з уст одіозного українофоба, а сигнал для легіонів "п'ятої колони" на активізацію деструктивної діяльности з розвалу України шляхом відторгнення від неї спочатку Криму, а потім всього півдня. І вже флагманський комуніст Криму Леонід Грач розгорнув кампанію зі збору підписів на підтримку безстрокового перебування російського флоту на теренах нашої держави, який нібито повинен стати гарантом безпеки російськомовного населення. За командою з Кремля ним фінансовані і керовані напіввійськові формування, замасковані під громадські організації, політичні партії і рухи вже спільно звернулись до Держдуми Росії із закликом оголосити Крим анклавом Росії.

Як бачимо, на Україну проектується схема зі створення самопроголошеного сепаратистського утворення, незалежного від центральної влади, як це вже зроблено у Придністров'ї, Абхазії, Осетії. Досвід показує, що скрізь, де залишились російські військові угруповання, розгортаються сепаратистські дії. І Крим не стане винятком.

Не треба бути пророком-ясновидцем, щоб завбачити подальший перебіг подій на півдні України, особливо після оголошення незалежности Косово. За російською режисурою, до волань шовіністів про "дікую украінізацію" долучається згодом фальшиве скавління і провокативні заяви про суворі утиски та політичні переслідування росіян в Україні. А далі, згідно з задумом експансійних кіл Росії, має надійти з Криму до її уряду мольба про захист і приєднання до "історіческой родіни" спочатку Криму, а згодом інших південних регіонів, які, за словами екс-президента РФ Путіна, Росія "подарувала" Україні. На цій підставі її уряд, керуючись законом про захист своїх громадян за межами Росії, обгрунтує визнання самозваної республіки, оскільки половина, якщо не більше, жителів Криму та південних областей вже мають російське громадянство і паспорти. За цим керівництво РФ створить підгрунтя для оголошення Чорноморського флоту миротворчими силами в Україні, чим і буде створена передумова для необмеженого в часі його перебування на теренах нашої суверенної держави.

Характерно, що на фоні цих загрозливих для України заяв, акцій і планів з боку держави, яка у Будапештському Меморандумі 1994 року сама ж надала Україні гарантії безпеки і територіальної цілісности, зайняли нейтрально-мовчазну позицію наші західні гаранти, котрі, дбаючи про власну енергетичну безпеку, вдають, що нібито нічого такого не відбувається. Тепер вони відмовчуються, роззброївши наївних українців. Гаранти не лише не засуджують експансивні устремління нашого сусіда, а мовчки підтримують його.

Так було в роки Голодомору, коли сита Європа старанно "не помічала" геноцид в Україні, до якого вдавалась влада комуністів, коли вона винищувала наш люд у катівнях чекістів та концтаборах Сибіру.

Так само обійшлися гаранти з нашою Батьківщиною і після чорнобильської трагедії. Пообіцявши масштабну матеріальну допомогу щодо ліквідації тяжких її наслідків, по суті примусили нас вивести з дії ще придатні для експлуатації потужні енергоблоки. А коли ми виконали ці умови, державу кинули, залишивши і без того змучену Україну наодинці у боротьбі з такою тяжкою світовою проблемою.

І нічого себе тішити, що сьогодні щось зміниться. Вступ до НАТО теж не принесе нам гарантованої та надійної безпеки. Її для своєї держави повинні творити перш за все ми самі. А для цього необхідно відновити національні сили ядерного стримування на базі тактичних ракет з ядерними бойовими головками. Бо світ нині суворий, в ньому сила визнає лише силу, а мирні, беззахисні держави, як Україна, багата на земельні, водні і гірничі ресурси, завжди будуть об'єктом агресивних намірів і загарбницьких зазіхань. Ось вже і Румунія, відчувши безпорадність України, млявість, нерішучість і чужинську сутність державного керівництва, заявила претензію на український острів Зміїний та інші ділянки нашої території.

Тому не випадково такі потужні держави, як США, Великобританія, Франція та інші, не покладаючись лише на участь в НАТО, не відмовляються від свого ядерного арсеналу. Більше того, вони його посилюють та модернізують. А чим ми гірші? Тим більше, що в Україні будуються одні з найкращих у світі ракети. Для ядерних зарядів у нас більше ніж достатньо відпрацьованого на атомних електростанціях урану, маємо потужний науковий потенціал.

Військово-політична і внутрішня соціально-оперативна ситуація, динаміка і тенденція їх розвитку дедалі очевидніше переконують думаючих політиків, фахівців військової справи у необхідності відновлення ядерного статусу нашої держави як важливого фактору національної безпеки.

Суттєвою перешкодою на цьому шляху сьогодні стане державне керівництво, яке зараз опікується не безпекою України та благополуччям її громадян, а власними бізнесовими інтересами, прибутками та владними посадами. У цьому неспростовно переконує той факт, що за 18 років не демарковано жодного кусочка зовнішніх державних кордонів на суші і на морі. Бо всім різнокольоровим урядам невигідне набуття нашою Батьківщиною надійно захищених кордонів, через які не буде ешелонами, караванами і фурами в обох напрямках цілодобово йти контрабанда, що збагачує капіталістів-інородців, доводячи українців на своїй власній землі до стану жебрацтва.

Для учасників фінансово-промислових груп та капіталістичних синдикатів Україна ніколи не була Батьківщиною, а лише територією, на якій вони "збивають" мільярди, що переховують у банках Росії, Ізраїлю та інших держав. Заради прибутків вони готові все здати чужинцям: землю, надра і саму нашу Батьківщину разом з нами.

Ось чому поставлені перед Україною сучасні виклики спонукають свідомих громадян, яким не байдужа національна доля рідної Держави, розгорнути збір підписів за відновлення ядерного арсеналу України як надійної гарантії нашого суверенітету, незалежности і територіальної цілісности.

Окрім цього, ми повинні поставити вимогу перед прокуратурою і СБУ про порушення кримінальної справи стосовно ініціаторів та виконавців злочинної акції з роззброєння України. Важливо також домогтися, щоб Раду національної безпеки очолював висококпрофесійний військовий фахівець, а не гінеколог-акушерка, щоб на кожній посаді в цій важливій інституції перебували особи, які, окрім любові до України, мають чітке уявлення про предмет, суть і складові національної безпеки держави та шляхи її досягнення.

Наступним етапом нашої боротьби за повноцінну незалежну, надійну територіальну цілісність має стати формування дійсно українського державного керівництва, замість корумпованого, зайнятого гризнею нині діючого. А тоді урядовці-патріоти за нашої підтримки зуміють відновити ядерний статус України і озброїти нашу армію на рівні європейських стандартів.

Україні – ядерний статус!
Україні – боєздатне національне військо!

СОБОРНІСТЬ

ДО КОНСОЛІДАЦІЇ ШЛЯХОМ МОДЕРНІЗАЦІЇ

Тільки спільні великі справи сформують єдину українську націю "від Сяну до Дону" – цій максимі, схоже, просто немає альтернативи

Проблема внутрішнього об'єднання України, перетворення її на цілісну націю і державу, а не перебування її в стані сукупності окремішних регіонів, є сьогодні для країни проблемою №1. Чимало політиків, партій, організацій тощо наввипередки пропонують свої рецепти, що за прискіпливого розгляду виявляються беззмістовними, а нерідко і шкідливими. А якщо говорити чесно, то по-справжньому цією проблематикою майже ніхто в державі не опікується. Хіба що можна почути демагогічні зойки політиків і чиновників на всіляких телевізійних "ток-шоу".

Ігор ЛОСЄВ

Цим, власне кажучи, все вичерпується. Між тим, йдеться про доленосні питання, про те, бути Україні чи не бути. Основою буття кожної єдиної нації є патріотизм, усвідомлення національних інтересів, що об'єднують всіх громадян, котрі готові їх захищати. Нація є спільнотою, що об'єднана спільним уявленням про минуле і майбутнє. Поки що українська нація в різних регіонах доволі неоднаково сприймає свою історію. Напевно, досягнення в цьому національного консенсусу ще вимагатиме певного часу, відвоювання нині окупованого українського інформаційного простору, подолання "п'ятої колони", люстрації, радикальних змін у державній освітній і культурній політиці.

Значно кращими є перспективи щодо формування спільного образу українського майбутнього, спільних уявлень про можливу ідеальну Україну, про ту мету, якої всім українцям треба прагнути. Звісно, це також вимагатиме рішучого розриву з багатьма усталеними впродовж 18 років національними реаліями країни, зокрема з планово-олігархічним характером політики і економіки. Це потребуватиме визначних політичних постатей, а не тих жалюгідних мавпочок, що обсіли всі гілки українського політичного дерева. Україні конче потрібні керівники, що мислили б не провінційно-егоїстичними дріб'язковими категоріями (це справжня біда української політики!), а національними і глобальними.

Схід і Захід: конкуренція патріотизмів чи відмінність, що потребує синтезу?

У момент його найбільших успіхів національно-демократичний Народний Рух України ніяк не міг подолати невидиму межу між двома частинами держави. Рухівська модель українського патріотизму непогано спрацювала на Заході та в Центрі України, але чомусь не викликала співчуття і розуміння на Південному сході країни. Орієнтація на княже і козацьке минуле, героїка визвольних змагань не знаходили за межами західно-центрального регіону належного відгуку. І це при тому, що за всіма опитуваннями мешканці Південного сходу (понад 60%) люблять Україну та готові боронити її зі зброєю в руках. У чому ж річ? У тому, що патріотизм індустріальних регіонів об'єктивно є дещо іншим, зорієнтованим не стільки на минуле, скільки на сучасне і прийдешнє. Люди цього українського краю виховані індустріально-технологічними реаліями і тому не можуть обмежувати свій національний сентимент вишиванкою, бандурою та козацькою шаблею. Їхній патріотизм вимагає справді великої й сильної держави, великої економічно, технологічно, політично тощо. Колись на цьому південно-східному менталітеті намагався спекулювати одіозний Дмитро Корчинський, що розповсюджував там летючки такого змісту: "Ви звикли жити у великій державі? Ми зробимо Україну великою!"

Власне кажучи, відмінність цього менталітету від рухівських ідеологем колись дуже яскраво продемонстрували Михайло Драгоманов і Дмитро Донцов. Як відомо, Драгоманов написав пісню, де були слова: "Гей, українець просить немного..." Донцов добряче з Драгоманова познущався, заявивши, що, по-перше, "не просить, а вимагає і не "немного", а все і негайно..." Хоч як це парадоксально, але ментальність Південного сходу ближча до Донцова, ніж до Драгоманова. Південний Схід значно чутливіший до нехай навіть малих, але реальних справ, ніж до зворушливих патріотичних промов про "мову калинову", "рідну неньку" і таке інше.

У цьому регіоні не вірять у патріотизм уряду, незважаючи на псевдоукраїнські шати Юлії Тимошенко та виконання перед масами вітань "Слава Україні" та "Героям слава", коли та ж таки Тимошенко фінансово майже знищила національне військо. Люди Південного сходу хочуть той патріотизм помацати у вигляді найкращого в Європі українського літака, найкращого танка, найкращого корабля тощо. Серце південного східняка радісно і патріотично стукає, коли він бачить найбільший у світі літак "Мрія", і то є український літак! Коли він бачить суперсучасний танк "Оплот", знає, що той танк виготовлено на харківському заводі (хоча завдяки тій таки "надпатріотичній" Юлії Тимошенко українське військо має кошти на придбання аж... одного такого дива національного танкобудівництва). Саме ці витвори передових технологій можуть об'єднати південного східняка з рештою України, а не "ставок, млинок і вишневенький садок", хоча й це дуже важлива частина української ментальності, і мешканці Південного сходу до того також не глухі, але у вільний від основної роботи час.

Між тим, якби в севастопольській бухті раптом з'явився потужний ракетний крейсер "Україна", що гниє на корабельні Миколаєва у стані 95% готовності, це справило б враження більше, ніж тисячі інших акцій, бо люди б побачили й переконалися, що Україна – то є поважна держава, що здатна не лише декларувати, а й робити великі речі. Для населення Севастополя і Криму саме технічний стан Військово-Морський Сил України є найважливішим індикатором життєдіяльності України як нації і держави. Про це не можна забувати, плануючи оборонну і безпекову політику на півдні.

Південний схід дуже цінує реальні справи і силу. Він не сприймає слабкости, політичної імпотенції, словесної діареї тощо. Сила і впевненість у собі – це те, чого він так прагне і чого не бачить у виконанні офіційного Києва, де недолугість і боягузтво рекламують як демократію і політичну відповідальність. Якби український військовий флот завдав нищівного удару по інфраструктурі сомалійських піратів, які регулярно захоплюють у заручники українських громадян, то це б викликало на Півдні та Сході справжній вибух українського патріотизму. А от чимало "чеснот" ялових, хоча й україномовних, київських та львівських політиків викликають на цих теренах лише огиду.

Розчарований патріотизм Південного сходу

Люди цього регіону менш схильні пробачити бездарність й егоїстичність керівної верхівки, яка тягне державу в глухий кут. Хоча на початку 1990-х років там також буяв великий ентузіазм і бажання розбудовувати одну з провідних країн Європи. Автор цих рядків у журналі "Український тиждень" отримав дуже характерний відгук від читача своєї статті, що була присвячена ситуації в Криму. Читач є мешканцем міста Миколаєва і працював на корабелбудівному заводі. Ось що він написав: "Який був ентузіазм тоді, в 1992-му! Російськомовні інженери збирали консиліуми, палко сперечалися, як перекласти на мову той чи інший термін. А після державних керівників із київських і галицьких хуторян, із центральних та східних сільгосптехніків, на жаль, ставлення змінилося на "хрін вам на півдні, а не українську ідею", що й демонструє тріумф Партії регіонів та інших найміттів Москви на півдні навіть серед колись ліберально налаштованої інтелігенції. І Москва з її кремлядями та пропагандою тут ні до чого. Жоден ворог більше не нашкодить за свого дурня!" Цей неприйнятний для Південного сходу провінційно-малоросійський менталітет найяскравіше продемонстрував президент Леонід Кравчук, коли на перемовинах із Росією щодо розподілу Чорноморського флоту сказав: "Да зачєм нам флот? Нам би флотішко!" Росіяни зрадили і майже нічого Україні не віддали. Україна потребує докорінної економічної, політичної, соціальної і культурної модернізації, і лише через таку модернізацію Схід і Захід порозуміються.

Тільки спільні великі справи сформують єдину українську націю "від Сяну до Дону" – цій максимі, схоже, просто немає альтернативи.

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

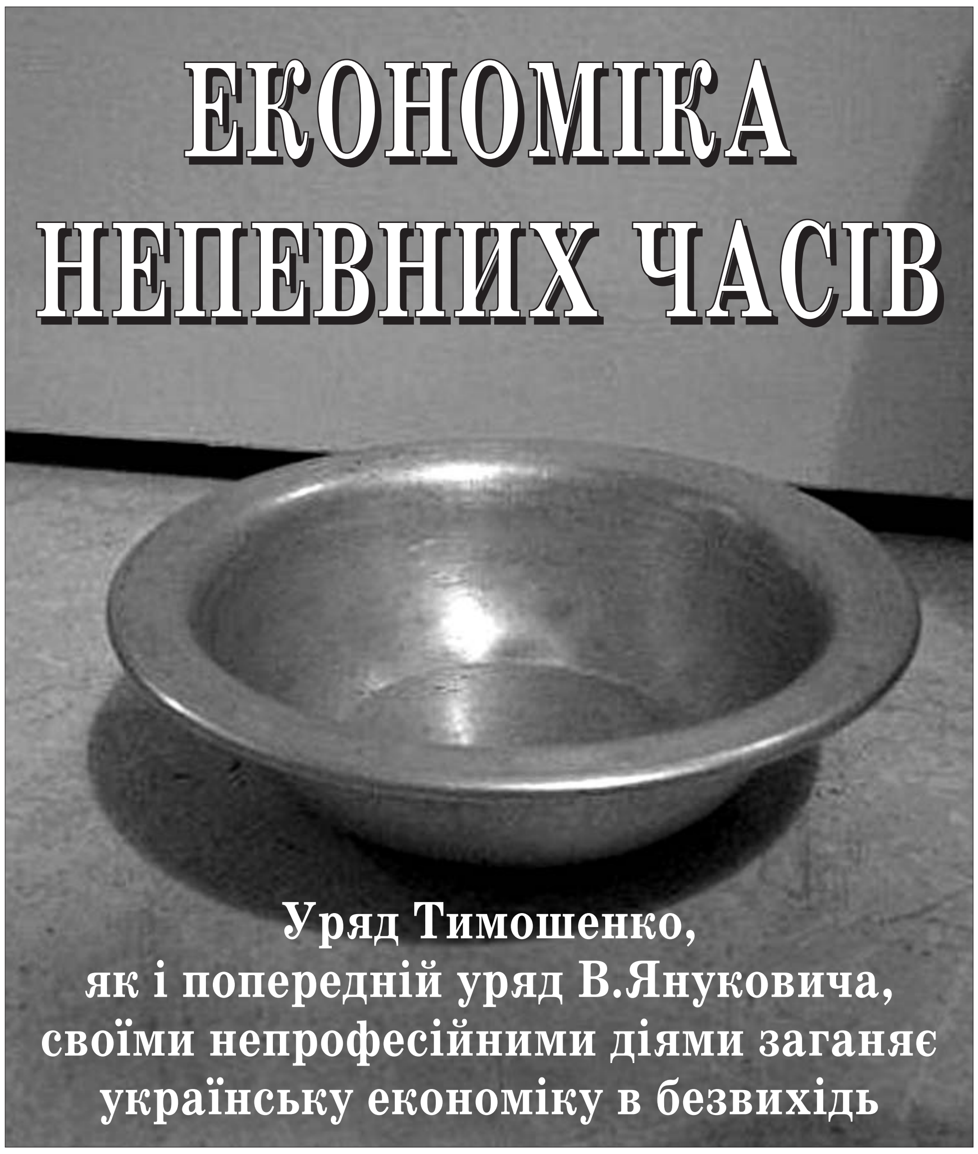
То нас б'є інфляція, то знецінення гривні, то перекриття Росією газового крану, то безробіття, то безкультур'я з неукраїнського телебачення та інші біди. Тому, як людина з багатим життєвим і 55-річним досвідом науково-педагогічної роботи, хотів би поділитися з українцями своїм баченням соціально-економічної ситуації в державі.

Інфляція – це, на поверхні, підвищення рівня цін в економіці, глибше – це процес знецінення праці трударя, на чому переважно хтось збагачується. Чинниками інфляції можуть бути незадоволений попит на товари, недолугість управління економікою, популізм політиків, психологічний тиск у ЗМІ тощо. Все це ми вже проходили, тільки, на нашу біду, не робимо висновків.

Юрій ЖУК,
заслужений діяч науки і техніки України,
професор, зав. кафедри товарознавства
і експертизи товарів Полтавського
університету споживчої кооперації України

ЕКОНОМІКА НЕПЕВНИХ ЧАСІВ

Уряд Тимошенко, як і попередній уряд В.Януковича, своїми непрофесійними діями заганяє українську економіку в безвихідь

На виборах 1994 року симоненківці, морози і вітренки обіцяли підвищити пенсії в 3 рази. Більшість клюнула на обіцянки і знову обрала їх у ВР. Вони підвищили пенсії, надрукувавши понад 70 млрд. карбованців, чим спровокували інфляцію, що зменшила реальні пенсії і зарплати у 2 рази, і цим тільки пенсіонерів обібрали в 1994–1995 році на суму 225 трильйонів крб. Що це означає? Якщо раніше за пенсію у 400 тис. крб. пенсіонер міг купити 10 кг сала в тодішніх цінах по 40 тис. крб. за кг, то після підвищення пенсій до 1 мільйона 200 тис. крб. пенсіонер через інфляцію зміг купити тільки 5 кг сала (ціна на сало підскочила до 250 тис. крб. за кг). Куди поділися ще ті 5 кг, що пенсіонер чи робітник купували до інфляції?.. Вони залишились у власників товару і тих, хто підвищив пенсії незаробленими грошима. Хто винуватий? Виборці, котрі забули прислів'я "довіряй не словам, а ділам", які голосували за депутатів-обіцяльників. У 1995 р. вони і майновими сертифікатами, оціненими в 1050000 крб. (в 10 грн 50 коп!!!) за справжньої вартости понад 50 тисяч доларів, обібрали кожного громадянина на 400 тисяч гривень і за безцінь передали народне добро олігархічним кланам. Вони розкуркулили колгоспи, сільгосптехніку і аграрні підприємства продали на металобрухт за кордон. Обрали би президентом В.Чорновола, і більшість ВР з депутатів Народного Руху України – жили би вже краще за поляків (чесну людину знищили, як потім вирішили знищити і В.Ющенка, який, будучи прем'єр-міністром, працював для народу, а не на можновладців). Згадаймо 1999 р., коли за уряду п. Пустовойтенка продали за кордон зерно, – ціна на хліб підскочила в 2 рази, а спровокований новий виток інфляції і грабування привели Україну до банкрутства. Олігархи злякалися, що за кордоном їхні товари будуть арештовуватись і продаватись в погашення боргів. Тому вирішили поставити прем'єром В.Ющенка – чесну, шановану у фінансовому світі людину, щоб уладнав урядові борги. В.Ющенко дав згоду бути прем'єром за умови, що ВР України законом заборонить бартер – потужний механізм обкрадання народу. Таке рішення В.Ющенка зменшило вивіз капіталу за кордон, припинився спад виробництва, ВВП зріс на 6 %. У бюджет стали поступати живі гроші, які Ющенко відразу спрямував на погашення заборгованости по пенсіях, зарплатах і стипендіях, що підвищило купівельну спроможність населення, тобто був відновлений економічний цикл, започатковано стабільний підйом економіки. За рік прем'єрства В.Ющенка олігархи недорахувались понад 25 млрд. грн. Це їм не сподобалось, і Симоненко, Мороз, Вітренко і ті, хто сьогодні вже в Партії регіонів, у Литвина чи у блоці БЮТ усунули уряд В.Ющенка. І почалось подальше грабування України, щорічне вивезення 3–5 млрд. доларів за кордон.

У 2003 році за уряду п. Януковича знову вивезли з України зерно, куплене за безцінь у селян. Через нестачу зерна почалось нищення тваринництва (поголів'я зменшилось майже у 4 рази), зросли ціни на хліб і м'ясо, почався новий виток інфляції, зниження пенсій, зарплат і стипендій. Підсилив інфляцію і газовий договір уряду п. Януковича, тому що Україна недорахувалась близько 50 млрд. грн. на транспортуванні газу в Європу.

За уряду п. Юлії селяни за минулорічний урожай не дорахуються 15 мільярдів гривень (платили до 680 грн. за тонну фуражного зерна, за ціни в країнах ЄС – 255 доларів). Про українське сало і м'ясо доведеться забути, як і про нові робочі місця на селі і в малому підприємництві.

Тільки за три квартали 2008 року, за уряду п. Юлії, на Кіпрі осіло близько 6 млрд. доларів.

Роздача 1000 гривень вкладникам Ощадбанку СРСР – це рекламне рішення. Замість того, щоб вимагати від Росії повернення цих грошей, п. Юлія видала бюджетні гроші, зароблені сьогодні вкладниками, їхніми дітьми і внуками – це все одно, що у людини взяти гроші з правої кишені і покласти в ліву, після вистоювання в чергах. Одноразова роздача такої кількости готівки і несинхронне з розвитком економіки підвищення пенсій, зарплат і стипендій спонукало уряд здійснити грошову емісію у розмірі 44,7 млрд. гривень, що збільшило кількість готівки на 47%. Коли гроші шукають товар, то ростуть ціни, і зарплати та пенсії трударів вилітають з їхніх кишень.

Сьогодні фракція п.Януковича блокує ВР, вимагає підвищити мінімальні зарплати і пенсії, ніби робить для народу добру справу, але подібну тій, що була перед виборами 1994 р., коли підвищили пенсії в 3 рази. На мою думку, це призведе до росту інфляції тому, що бюджет в дефіциті, ВВП знизився більш як на 20%, отже доведеться друкувати незароблені гроші, як у 1994 році, і таким чином ще більше будуть знецінені зарплата і пенсія трударів. Безумовно, хтось на цьому наживеться.

Це елементарні знання з теорії ринкової економіки. Високий і галопуючий рівень інфляції є наслідком безрозсудливого збільшення урядом маси грошей (чит. К.Р.Макконел, С.Л.Брю, Економикс. М. 1993).

Наведене показує, як непатріотичне управління економікою з боку ВР України і затверджуваних нею урядів п .Януковича і п. Юлії призвело до інфляції, до зниження майже у 2 рази реальних зарплат, пенсій трударів і стипендій, знецінення гривні, до знищення започаткованих Ющенком темпів розвитку економіки. Сьогодні багато крику в ЗМІ про фінансову кризу, але це зручний міф для виправдовування недолугих рішень ВР і уряду. Сьогодні, за "світової фінансової кризи", Японія дала кредит МВФ у сумі аж 100 млрд. доларів. Зниження ВВП у країнах Європейського Союзу очікується у 2009 році всього 2 %, в Японії – 2,6 %, Великій Британії – 2,8%, у США – 1,5%. Для них це не світова фінансова криза, а викривлення економічних процесів, які слід виправляти. У нас не було б ніякої кризи (як у Словаччині чи Казахстані, які не просять кредитів у МВФ), якби уряди Януковича і Тимошенко і бізнесмени, які входять до їхніх фракцій, спрямували свою діяльність на розвиток малого і середнього підприємництва, на створення самодостатньої економіки.

Мене студенти часто запитують, як вплине газова угода п. Тимошенко на добробут громадян України, адже вона обіцяла навести порядок у газових оборудках. Розглянемо це питання з комерційних позицій. З повідомлень у ЗМІ відомо, що середня світова ціна 1000 кубів газу – близько 250 доларів і транзит його на 100 км – 9 доларів. Значить, за транзит його Україна повинна отримувати 135 доларів = (1500км : 100км) x 9 дол.

Якщо купуємо за договором 40 млрд. кубів газу по 228 дол. і 10 млрд. кубів технологічного газу близько 150 дол., то повинні заплатити Газпрому 11 млрд. дол.

Коли б ми всі 50 млрд. кубів газу купували за світовою ціною 250 доларів, то ми повинні були б заплатити "Газпрому" 12,5 млрд. доларів. Отримуємо на узгодженій ціні газу економію 1,5 млрд. доларів (12,5млрд. – 11млрд.).

А по транзиту??? Якби ми чесно перейшли на ринкові ціни, то Україна повинна отримати за транзит 120 млрд. кубів газу від Росії 16,2 млрд. доларів = (120 млрд. кубів : 1000) x 135 дол., оскільки в укладеному п. Юлією договорі ціна за транспортування 1,7 доларів (у 5 разів нижче за середню світову ціну) за 1000 кубів газу на 100 км, то Україна отримає від Росії всього 3 млрд. доларів. Тобто під виглядом економії на "нижчій ціні" за газ в 1,5 млрд. доларів на транзиті Україна втратила або п. Юлія подарувала "Газпрому", 11,7 млрд. доларів = 16,2 млрд. – (1,5 млрд. отримана знижка від світової ціни за газ + 3 млрд. отримані за транзит "Росгазу" в Європу). Отака комерція!!! Можна думати, що не обійшлося без корупції в надзвичайно великих масштабах, що цих 11,7 млрд. доларів не побачать не тільки українці, а й росіяни.

16,2 мільярди доларів повинні були б забезпечити оплату працівників, відрахування в амортизаційний і пенсійний фонди, податки в державний і місцевий бюджети, догляд за системою ... і прибуток на її розвиток, а при укладеній угоді пані Юлії доведеться транспортувати російський газ за рахунок бюджету держави, підняття тарифів на газ для населення тому, що отриманих "дивідендів" від укладеного договору не вистачить, що підсилить інфляцію, яка вже і так обікрала трударів України.

Коли голову КРУ п. Сивульського на сайті "Ліга" спитали: "Чий уряд найбільше крав?", виявилося, що кожну добу за уряду п. Януковича зникало 18 млн. 333,13 тисяч грн., а за п. Тимошенко – 13 млн. 096,84 тисячі. Але ці дані розраховані без втрат при укладанні газових угод. І як після цього можна заявляти (на "5" каналі, 18.08.09 р.) п. Литвину, який займав найвищі посади за Кучми і зараз, що не потрібно витрачати в "кризу" 70 млн. грн. на проведення військового параду на День Незалежности України і показувати народу досягнення і потреби наших захисників. Сьогодні виборці побачили, як дві найбільші фракції ВР України, на чолі з п. Януковичем і п. Тимошенко разом з КПУ, довели економіку України, що негативно оцінюють і закордонні експерти. Тому не дивно, що люди думають про повернення смертної кари для корупціонерів, зрадників і грабіжників народного добра.

В народі кажуть "добрий сім'янин той, хто дбає і про себе, і про всіх членів своєї сім'ї". Отже українець той, хто шанує себе, Україну і її громадян. Кожний американець, незалежно від національности, шанується і шанує державу. За результатами діяльности урядів Януковича і Тимошенко можна зробити припущення, що вони не українці.

Раніше думав, як і багато людей, що п. Юлія спрямує свій розум на вирішення економічних проблем. Засумнівався у вересні 2008-го. Коли був Кучма, депутатів влаштовувала президентсько-парламентська модель влади, а коли обрали українця В.Ющенка, який став на захист інтересів всіх громадян, – вже не влаштовує. Адже, накладаючи вето на закон, він не свариться з урядом чи ВР (як це чуємо з оплачених ЗМІ), він попереджає людей і чесних депутатів, що цей закон не на благо народу. Для прикладу: не так давно Ющенко заветував закон про зміни до бюджету, яким ВР додатково передбачила для власних потреб 100 млн.грн. Ющенко вважає, що ті кошти слід направити на соціальний захист, а не на депутатські потреби. Таким чином В.Ющенко став незручним не тільки олігархам-регіоналам, а й олігархам з блоку БЮТ. Тепер п. Юлія і п. Янукович мріють обирати президента у Верховній Раді, тобто позбавити народ права обирати президента, перетворити народ на отару овець (це глумління над народом, адже в передвиборних програмах не було пункту про такі зміни до Конституції). Це зрада! А за зраду депутат, який проголосує за такі зміни, повинен стати перед НАРОДНИМ ТРИБУНАЛОМ!!! І тут В.Литвин правий, підтримуючи ідею Ющенка про творення Конституції не депутатами під себе, а представниками громадськости.

Закінчення в наступному числі

ПОДВІЙНІ СТАНДАРТИ

РОСІЙСЬКІ МІФИ ПРО УКРАЇНСЬКИЙ ТА РОСІЙСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ

Валерій МАЙДАНЮК

В Російській Федерації та "зоні її культурного впливу" – Південній та Східній Україні сьогодні панує дуже популярна суспільна думка, що український націоналізм тотожний фашизму і водночас націонал-соціалізму, є надзвичайно шкідливим, небезпечним, антилюдським і злочинним політичним явищем. Причому "агресивними" та "фашистськими" були не лише ОУН та УПА, а й сучасні національно-патріотичні українські партії і організації, які теж є українськими націоналістами.

Незважаючи на ще сталінський характер цього радянського міфу, ця ідея, частково модернізована, дедалі більше популяризується серед мас. У радянських науково-ідеологічних трактатах діяльність українських націоналістів апріорі вважалася злочинною, ворожою до радянської влади, тому об'єктивних досліджень практично не проводили, ховаючи в спецфондах несумісні з міфологією режиму факти і матеріали. Українським і західноєвропейським науковим дослідженням про діяльність українських націоналістів у Росії не вірять.

Спробуємо зрозуміти, чому для декого український націоналізм, без наявності чітких і загальновизнаних наукових, а не ідеологічних, доказів, вважається "злочинним" політичним рухом, шляхом аналогії з російським націоналізмом. Ми не будемо стверджувати, що націоналізм є позитивним явищем, а просто порівняємо ставлення російських ЗМІ до українського і російського націоналізмів, і побачимо цілу низку подвійних стандартів, ярликів, суміш фанатизму з фашизмом, маніпуляцій свідомістю, одне слово, всі ті елементи ідеологічної пропаганди, що їх радять усі політтехнологи і спеціалісти з впливів на підсвідомість. А ці спеціалісти, зокрема Г.Лебон, Ж.Доменака і Ж.Сегела, свого часу радили для збільшення впливу певної ідеї застосовувати правила бінарних опозицій (ми добрі – вони погані), правила спрощення, перебільшення і спотворення, залякування і повторення, що в комплексі дозволяють сформувати потрібним чином політичні ідеали, вподобання та переконання людей.

"Жахлива і людиноненависницька" діяльність українського націоналізму практично щодня висвітлюється в ЗМІ Росії та проросійських виданнях в Україні. Наших співвітчизників систематично зомбують відверто брехливою пропагандою про "злочинні" українських націоналістів, не клопочучись навіть розмежувати поняття "націоналізм", "фашизм", а тим більше "нацизм" або "націонал-соціалізм".

Противники українського націоналізму розкручують стару тезу про шкідливість та егоїстичність не лише українського, а й будь-якого іншого націоналізму, як вираження егоїстичних інтересів одного народу на шкоду іншим.

Але, критикуючи український націоналізм і звинувачуючи його фактично в усіх смертних гріхах і бідах, чомусь скромно мовчать про російський "націоналізм", його активну пропагандистську кампанію в Україні, результати його діяльності тут за 300 років, його шкідливий вплив, як і всіх інших шовінізмів. Хоча можливо хтось скаже, що нічого не чув від проросійських ефесбешних ЗМІ про "російський націоналізм" в Україні. Тоді давайте спробуємо його розпізнати.

Трактування чужої історії відповідно до своїх інтересів, навішування ярликів і обливання брудом національних героїв, які справедливо воювали в минулому проти окупантів, поширення ідеї втрати державного суверенітету шляхом приєднання до Росії сусідніх держав, необмежені права російської мови на неросійських територіях, захист панування "єдиноправильної" канонічності македонського діалекту незрозумілої мертвої староболгарської мови в закордонних Росії церквах та багато інших подібних концепцій, що активно поширюють сьогодні в Україні, є автентичним російським націоналізмом агресивного характеру, або, як об'єктивно стверджують багато науковців, російським шовінізмом і фашизмом.

Чомусь культурна, освітня, літературна чи спортивна діяльність патріотичних українських організацій в Україні вважається фашизмом, а агресивна активність російських і проросійських націоналістичних організацій в Україні, зокрема знищення державних символів України на Говерлі, напади на українських моряків під час парадів та на українських військових під час міжнародних навчань, розпалювання національної ворожнечі і пропаганда сепаратизму, не вважається фашизмом. Якщо хтось говорить про права українців в Україні чи Росії, той націоналіст і фашист, а якщо хтось говорить про права і домінування росіян в Україні, той ліберал і демократ. Таким чином наше суспільство намагаються переконати, що український націоналізм – це погано, а російський шовінізм – це добре. Московські православні церковники у своїх виданнях неодноразово заявляли, що націоналізм є можливо найбільшим злом у світі та ворогом православ'я, і багато з них навіть не усвідомлюють, що є адептами російського фашизму.

Згідно з такою логікою, українські націоналісти є злочинцями, тому що боролися за волю і саме існування свого народу на території України, а російські націоналісти є благородними православними і слов'янськими патріотами, тому що поневолювали і нищили десятки націй, народів та етносів, здійснювали наймасштабніші етнічні чистки, етноциди і геноциди в Прибалтиці і в Криму, на Кавказі і в Сибіру.

Тому, можливо, не варто багато уваги приділяти науковим дискусіям, спрямованим на захист прав українців на своїй землі, зокрема нашого національного патріотизму, а звернути увагу в пресі на шкідливу роль російського націоналізму, нагадати громадськості про їхні злочини...

РІК СТЕПАНА БАНДЕРИ

ПРО СУД НАД УБИВЦЕЮ СТЕПАНА БАНДЕРИ

Щоб зрозуміти учасників українського національно-визвольного руху і його провідників, треба, на нашу думку, заглянути й до актів судових процесів і вироків, винесених окупаційними властями щодо окремих людей, керівників визвольного руху, а також актів судових процесів, пов'язаних з окупаційним терором.

Один із таких процесів відбувся перед Найвищим судом Німецької Федеративної Республіки (НФР) в Карслуе 1962 року над вбивцею Льва Ребета та Степана Бандери Богданом Сташинським. Матеріали процесу, як і сам факт вбивства Л.Ребета та С.Бандери, в СРСР десятоліттями були під забороною, або публікувалися неправдиві факти. На жаль, в Україні досі також не оприлюднено матеріалів цього процесу, а зокрема вироку на Богдана Сташинського. Аби довести до відома громадян правду про терор КДБ СРСР проти українського визвольного руху, пропонуємо читачам сентенцію вироку Найвищого суду ФРН в Карслуе 1962 року на Богдана Сташинського та фрагментами з виступів сторін (в перекладі на українську мову з неістотними скороченнями).

Адвокат підсудного Гельмут Зайдель у своєму виступі став на захист Б.Сташинського, наголошуючи на тому, що процес є політичним відрізком визвольної боротьби одного з великих народів – народу українського – і що за його ходом з великою увагою стежить весь світ. Г.Зайдель зокрема наголосив, що "в 1950–1957 рр. Сташинський потрапив у "млин" ідеології і його волею керував постійно "хтось інший". Підсудного не можна трактувати як відповідального виконавця, а тільки як помічника у виконанні злочинів, бо головний виконавець не сидить тут, на лаві підсудних. Сташинський отримав накази вбивати від уряду своєї країни, діалектичний матеріалізм став для його хазяїв чимось на кшталт релігії. Сташинський прийшов ніби з іншого світу, де не існують критерії моралі, де немає індивідуальної волі, і де все життя підкорене беззастережному служінню більшовицькій системі. Підсудний був тільки сліпим знаряддям Комітету Государственной Безопасности СССР".

Цю коротку цитату оборонця подаємо, щоб краще зрозуміти сентенцію вироку суду, в обгрунтуванні якого головуючий Гайнріх Ягуш подав аналіз політичного тла, на якому два замовлені державними органами СРСР кримінальні вбивства скоєно. Ось вона:

"У квітні 1957 р. зближається для Сташинського внутрішня і зовнішня катастрофа. Він має вишпигувати в Мюнхені ідейного керівника однієї української політичної групи. Влітку того ж року коротко і ясно йому наказують вбити Ребета.. Спеціальний висланник Москви показує йому, як поводитись з отруйною зброєю..., яку вже вживали проти людей з найкращим успіхом. Ця зброя викликає раптову смерть і не залишає жодних слідів...

Радянська таємна служба безпеки тепер уже не вбиває свавільно, тепер вбивають людину на виразний наказ уряду. Політичне вбивство є тепер, так би мовити, інституційоване.

Якби не советська система, яка розцінює вбивство, виконане в державному інтересі, як допущений та необхідний засіб, то підсудний був би сьогодні вчителем десь в Україні....

На підставі одного попереднього процесу відомо, що СРСР надуживав члена свого представництва для шпигунства проти НФР. Тепер з прикрістю треба ствердити, що уряд СРСР наказує і здійснює на території НФР замахи кримінальних вбивств... Незважаючи на факт, що кільцеві судини серця Ребета були пошкоджені, стверджено, що його смерть виникла внаслідок вчинку підсудного...

Згодом на доручення тих самих офіційних кіл у Москві, КДБ спрямовує оскарженого на екзильного політика Степана Бандеру, ікий також живе в Мюнхені як провідник однієї української групи.... Бандера надходить коротко перед 13... Сташинський вкрадається до будинку і діє там наче якийсь рафінований автомат – стріляє своє отруйне стріливо в обличчя жертви і з поспіхом зникає....

Підсудний вміє подати такі деталі, про які фактично може знати той, хто був причетний до даної справи... Провокацію з совєтського боку треба виключити. В цьому випадку він повинен би подати на совєтське доручення тільки себе як виконавця злочинів. У ніякому разі не доручили б складати зізнання, які спеціально компромітують СРСР. За жодних умов він не міг би твердити про обговорений план транспортування отруйної зброї при допомозі дипломатичного кур'єра СРСР... Хто під час судового процесу бачив поведінку підсудного та чув його з'ясування, ледве чи буде сумніватись в правдивості його визнання. Так його оцінив експерт...

Оскаржений в обох випадках не був виконавцем вчинку. Хоч сам виконав потрібні для вбивства вчинки, він був лише тільки знаряддям та помічником. Винуватцями, тобто виконавцями вбивства, є ті, хто відповідно запланував атентати і щодо особи, і щодо місця, і щодо самого перебігу вбивства, при чому вони розпрацьовані аж до найменших деталів... Сташинський тримався меж, точно визначених йому наказодавцями".

Як бачимо, сентенція вироку суду, як і мова оборонця, доводить, що вбивцями Л.Ребета і С.Бандери був уряд СРСР, тому Б.Сташинського засуджено тільки до восьми років тяжкої тюрми, хоч Федеральний прокурор др. Кун домагався покарання Сташинського досмертною тюрмою.

Наведемо ще кілька слів з виступів адвокатів. Адвокат Нейвірт свою мову закінчив словами: "Лев Ребет та Степан Бандера, які впали на полі свободи України, впали, тим самим, також на полі європейської свободи".

Адвокат Мієр у своїй промові сказав, між іншим: "процес висвітлив визвольну боротьбу українського народу. Сили українського руху коріняться в Україні, а не в еміграції. ОУН з за кордону тільки підтримує ці намагання на батьківщині. Трагізмом цього процесу вважаю смерть двох заслужених борців за державну самостійність України".

Читаєш перебіг суду в Карслуе 1962 року, який тягнувся п'ять днів, і приходять на пам'ять вбивства на замовлення в XXI ст... Люди! Будьте чуйні!

За публікацією "Сташинський – антиукраїнський терор КҐБ в Європі" Володимира РОМАНЧУКА в Українському Альманасі 2007, підготував Степан СЕМЕНЮК. Київ

ЛІТОПИС БОРОТЬБИ

...БО ЖИВА УКРАЇНА І ПРАВДА У СВІТІ ЖИВА

Полковник Петро Федун "Полтава"

Хто такий Петро Полтава: людина, яка силою розуму і духу зламала стіну часу, щоб говорити з нами устами попередників? Законспірований ідеолог ОУН, який зумів із підземелля таємної криївки бачити майбутнє? Один із тисячів борців за волю України, "смерть яких сьогодні, хоч як це звучить парадоксально, означає, що наша повна перемога буде вже завтра..."?

Дмитро ЗРОБОК,
голова РО Товариства політичних в'язнів і репресованих, заст. голови Конгресу Українських Націоналістів, ініціатор і голова оргкомітету з будівництва пам'ятника Петру Полтаві у м.Бродах

"Кожний, хто бачив або чув про героїзм нашої боротьби, обов'язково мусить поставити собі питання: "За що ці люди так умирають?"
Петро Полтава.

Мальовниче українське село Шнирів на Брідщині вирізняється з-посеред інших своєю прадавньою історією. Саме тут 1651 р. відбулася битва полку Івана Богуна із польською залогою Бродівського замку. З тих часів залишилася велика могила і хрести, свідки героїчного минулого наших славних предків. Саме тут 24 лютого 1919 р. у сім'ї Прокопа і Парасковії Федунів народився син Петро. У 1937 р. закінчив Бродівську гімназію, у 1939 р. – ліцей, став членом ОУН. 1940 р. його призвали в армію, і багато студентів медицини, в тому числі Петро, опинилися в "солдатах". Він, як і більшість новобранців зі Львова, потрапив у Ленінградський військовий округ і скоро після того опинився на фінському фронті. 1941 р. відбував військову службу на Полтавщині, звідки його кинули на фронт проти німців. На щастя, Петрові Федуну не довелося довго воювати за "тюрму народів", бо скоро ціла його дивізія здалася в полон. Німецький полон, у який в перших місяцях війни здавалися тисячі, а то й сотні тисяч червоноармійців, показав жорстокість нацизму: полонених тримали під голим небом за колючим дротом у бруді, голоді й без лікарської допомоги, де хворі масово вмирали. Петрові вдалося вирватися з цього пекла. У 1942–1943 рр. він – студент медичного факультету Львівського університету, редактор журналу "Юнак", крайовий провідник юнацтва ОУН. Влітку 1944 р. – начальник політвиховного відділу КВШ УПА-Захід. У листопаді 1944 р. відбулася перша пленарна нарада проводу ОУН. Проходила вона в лісовій криївці Провідника ОУН на ЗУЗ Романа Кравчука "Максима" на Бережанщині Тернопільської області. В ній взяли участь провідник ОУН Роман Шухевич, член бюро Проводу ОУН Д.Маївський, шеф ГВШ УПА Д.Грицай, керівник Проводу ОУН на ПСУЗ Василь Кук.

З 1944 р. "Полтава" був змушений перебирати на себе щораз більші та відповідальніші завдання – керівника головного осередку пропаганди ОУН, редактора підпільних видань від 1946 р., керівника Бюро інформації УГВР (1946–1951 рр.). Він нагороджений УГВР Срібним Хрестом заслуги, став членом Головного Проводу ОУН від літа 1948 р., членом УГВР від літа 1950 р., заступником голови Генерального секретаріату УГВР (1950–1951 рр.). У 1951 році нагороджений Золотим Хрестом заслуги і підвищений до чину Полковника, а в 1952 р. нагороджений посмертно Золотим Хрестом бойової заслуги першого класу.

У жовтні 1947 р. до головного осередку Пропаганди, до бункера "Полтави", який знаходився у Сколівському районі, недалеко від села Корчин, прийшли на зимівлю провідник ОУН Василь Галаса "Орлан" та його дружина "Марічка". В ГОСПІ, крім "Полтави", були "Херсонець", мова якого свідчила, що він із Східної України, і "Доля" – Богдана Світлик.

Марія Савчин "Марічка" у 28 томі літопису УПА писала: "Зібрані в тому бункері керівники, що репрезентували УГВР, УПА і ОУН, знали свій народ, його силу і слабість. Вони не були історичними донКіхотами, не плянували великих боїв здесятькованих, вбого обладнаних відділів УПА проти добре озброєних незчисленних дивізій великої імперії. Планувались інші бої – за душу народу, за привернення йому людської гідності, віри в себе. Найоригінальніший у дискусіях був "Полтава". Він не сидів, як інші,

Пам'ятник полковнику УПА Петру Полтаві у Бродах

тільки вимірював кроками кімнату туди й сюди, стягнувши зосереджено брови. В його аргументах дуже виразно було визначене центральне питання, характерною в усьому процесі була дисципліна логіки. Він знав німецьку і кілька слов'янських мов, вивчав англійську. Вони у своїх розмовах і плянуваннях сягали думками у майбутнє народу. Вони були свідками того, що вони тільки предтечі, що їм не дожити до тієї пори, коли в нашій вільній державі треба буде зводити державний устрій".

Наприкінці червня 1947 р. до "Полтави" прибув Роман Шухевич "Тарас Чупринка" разом з шефом ГВШ УПА Олексою Гасиним "Лицарем", зв'язковими "Монетою" – Катериною Зарицькою і "Долею" – Богданою Світлик. Шухевич повідомив, що нещодавно відбулася нарада членів Головного Проводу ОУН, де було проаналізовано питання міжнародного і внутрішнього становища в СРСР і давались вказівки посилити націоналістичну діяльність на Сході України. В 1948 р. "Полтава" пише статтю "Хто такі бандерівці та за що вони борються":

"Ми, українські революціонери і повстанці, боремося проти більшовицьких гнобителів, врешті, тому, що вони переслідують нас за наш патріотизм, за нашу любов до України, за те, що вони палять українські хати; руйнують господарства; вивозять на Сибір український народ; мордують, спалюють живцем українських патріотів; відрізують жінкам груди; пробивають штиками дітей; розпинають на парканах, волочать по дорогах, прив'язавши колючим дротом коням до хвостів, наших впавших друзів-революціонерів; розривають їхні могили, викидають на смітники, у придорожні рови їхні тіла, де їх розшарпують собаки; ми боремося проти большевиків тому, що вони деруть портрети Шевченка, Хмельницького, топчуть "Кобзаря", "Історію України". Усю Західну Україну большевицькі бандити переміняли в одну жахливу м'ясорубку, немає тут сьогодні хати, де б ці душогуби когось не вбили, не заарештували, не вивезли на Сибір, немає ні ліску, ні гайку, де не виднілі б розриті повстанські могили, немає села, де не було б спалених, зруйнованих господарств, немає родини, де мати не оплакувала замордованого сина, дочка – замордованої матері, маленька дитина – вивезених на Сибір батьків. І за що це море горя, за що це море крови і сліз? За те тільки, що український народ любить Україну – свою Батьківщину, за те тільки, що український народ, як і кожний інший народ у світі, хоче жити вільним, незалежним життям".

У травні 1950 р. "Полтава" разом зі своїми бойовими друзями приймає літак із Заходу, що доставляє людей і вантаж. Серед них був славний командир Громенко, який зі своєю сотнею після 99 днів маршу, подолавши з боями тисячі кілометрів, пробився у Західну Німеччину. При приземленні його парашут зависився на дереві, і він одержав травму ноги. Було одержано 2 комплекти приймально-передавальних радіостанцій. 7 липня парашутисти були оточені енкаведистами поблизу села Танява Болехівського району. Відбиваючись до останнього патрона, командир Громенко покінчив з життям.

Визвольна боротьба УПА не давала спокою "вождям" Москви і Києва. На боротьбу із збройним підпіллям вони кинули сотні тисяч солдатів Червоної армії.

У кожному селі заквартирували гарнізони, створювались винищувальні батальйони "стрибків". УПА несла великі втрати. 5 березня 1950 р. в Білогорщі, поблизу Львова, героїчно загинув генерал-хорунжий УПА Роман Шухевич "Чупринка". В липні 1950 р. Головним Командиром УПА, Головою Проводу ОУН, Головою ГС УГВР був затверджений Василь Кук "Леміш", "Коваль", його заступником став Петро Полтава (1950–1951 рр.).

Петро Полтава жив і боровся зі зброєю в руках як командир УПА і як головний ідеолог збройного підпілля, який умів зазирнути в майбутнє: "Сьогодні більшість народів, мабуть, уже правильно оцінює небезпеку большевизму, більшість народів у світі, мабуть, сьогодні вже розуміє, щоб назавжди звільнитися від загрози імперіалізму Москви, треба сьогоднішній багатонаціональний СРСР перебудувати на принципі самовизначення народів, лише розчленувавши СРСР на ряд національних держав, назавжди унеможливить відродження імперіалізму Москви. Концепція самостійної України буде основним елементом пляну знищення большевицької тюрми народів, яка становить сьогодні гніздо найганебнішої реакції і найнебезпечнішої агресії у світі, буде основним елементом впорядкування Східної Європи і величезної частини Азії. Побудова Українським народом Самостійної Української держави буде величезним кроком вперед на шляху до встановлення дійсної рівноваги в світі і забезпечення тривалого миру між народами".

Та кільце блокади звужувалось, МГБ напало на слід "Полтави". На Болехівський район були кинуті великі сили війська, почастішали облави. Органи МГБ мали в своїх руках фото "Полтави", вилучене 14 травня 1950 р. під час розкриття схрону на території Рожнятівського району Івано-Франківської області. По всій Західній Україні розпочалися масові репресії, московські "тройки", "особливі наради" без суду і слідства тисячі невинних людей відправляли в тюрми і концтабори, сотні тисяч сімей у "товарняках" вивозили на Сибір. З тривогою і болем у серці П.Полтава пише статтю "Україна погибає! Хто винуватий в цьому?": "Лице горить від сорому. Розпука розриває серце. Безмежна трагедія, що її переживає український народ, не вміщається в голові. Україна погибає! Україна стоїть над могилою! Україні готують невідхильну смерть! Російські большевики, большевицька Москва, зажерливий, кровожадний імперіалізм московських большевиків – ось перша і найважливіша причина всієї нашої сьогоднішньої національної трагедії, ось наш ворог номер один, ось проти кого в першу чергу мусить скеровуватися уся ненависть і вся боротьба українського народу".

І тільки дякуючи тому, що ще є в Україні національно здорова, патріотична частина народу, ми, разом з тривожно-трагічним "Україна погибає", можемо кинути сьогодні з України всім нашим ворогам, усьому світові й другий, але вже радісний, бойовий, але вже переможний клич: "Україна бореться!". Не вся Україна впала перед ворогом на коліна! Не весь український народ – раб!

Серед темряви большевицької неволі, серед трагедії нашого сьогоднішнього поневолення могутнім полум'ям палає на всю Україну, на весь Советський Союз, на ввесь світ вогонь нашої визвольної боротьби".

22 грудня 1951 р. на обійсті Михайла і Катерини Попадюків Петро Полтава, Роман Кравчук "Максим" і Павло Ярема на хуторі Зруб біля села Вишнів Рогатинського району Ів.-Франківської області прийняли останній бій. Бачачи безвихідне становище, спалили документи і зі словами "Слава Україні" останнім патроном прийняли смерть.

Марія Савчин "Марічка" у 28 томі літопису УПА, довідавшись про загибель Петра Полтави, написала: "Не стало Полтави, відійшла у засвіти найшляхетніша людина, яку мені довелося зустріти в житті. Скільки то утратила наша боротьба з його смертю, та й не тільки боротьба, – світ утратив одного з найкращих Господніх сотворінь на землі".

За ініціативи заступника керівника виконавчого апарату Рогатинської районної ради, голови фракції "Наша Україна" п.Марії Марунчак 12 липня 2008 р. на свято Петра і Павла на хуторі Зруб освячено пам'ятний знак, де на граніті викарбувано:

"Борцям за Волю України. Вони загинули в бою на хуторі Зруб 22.12.1951 р. Петро Федун (Полтава), Павло Ярема, Роман Кравчук (Максим)".

Довголітній борець за волю України, який мав особливі заслуги на фронті ідеологічно-виховної роботи, блискучий публіцист, статті і начерки якого увійшли золотим фондом в історію визвольної боротьби ОУН та УПА, Петро Полтава став однією з найяскравіших постатей українського націоналістичного руху, ідеалом для сучасної молоді.

У м.Бродах на чудовому пам'ятнику Петру Полтаві є його вислів:

"Воля народам – воля людині"
Вже розчахнута ніч і облуди
розірвані пута,
І воскресли могили, воскресли із пісні
слова,
Побратими мої, ми не вправі
тих хлопців забути,
Бо жива Україна і правда у світі жива.

Уляна МИРОНЧУК

ЖИТТЯ ПРОЖИТИ...

ІВАНОВА ІДЕЯ – УКРАЇНА

83-й рік пішов, як топче ряст Іван Кассала – українець італійського походження. Останні 5 років живе у неопалюваній 12-метровій квартирі містечка Камінь-Каширський, зимує у пальті та шапці-вушанці. Чоловік-дитина, чоловік-феномен – вже 21 рік – одразу після виходу на пенсію – невтомно подорожує усією Україною. Так Іван Григорович намагається донести до пасажирського простолюду свою любов до українства та зненависть до ворогів. В дорозі трапляється різне: дехто погрожував навіть викинути з потяга за антирадянські висловлювання. Інші люди – заступаються.

Івана Кассалу без перебільшення можна назвати мандрівним поетом. Вірші почав писати 1943 року, тож нині їх назбиралося на кілька томів. Зі своїх 777 гривень пенсії примудрився виділити 600 гривень на видання чергової маленької збірочки поезій "Пісні України". Та ще ж обов'язково передплачує низку газет, і то по кілька примірників, як от "Націю і державу". До переліку обраної Іваном Кассалою преси потрапили також "Дзвін Севастополя", "Голос України", "Народна справа". До того ще має звичку купувати різноманітні місцеві патріотичні видання та дарувати їх своїм численним супутникам у подорожах Україною.

Гарна пам'ять Івана Кассали дозволяє йому аналізувати своє минуле, як і минуле тієї країни, що канула в лету. Добре пам'ятає, як у голодні роки дитинства їв жолуді. А коли було 5 років, якось вирізав дірку на пузі в портреті Сталіна. Відтак мати злякалася, що всіх вивезуть до Сибіру, та й спалила те зображення в печі.

Вочевидь, дух бунтарства міцно оволодів Іваном Кассалою ще з юних літ, тому й досі пригадує, що, йдучи до школи, мріяв бути вічним революціонером, як Іван Франко та Леся Українка. Власне, так і сталося. Бунтував усе життя і всюди. Єдиний авторитет, котрий не піддавав сумніву – всеосяжна любов до України. Чого тільки не було на віку. На початках буремних дев'яностих якось випало Іванові Кассалі вручати книги про Петлюру та Бандеру тодішньому очільникові Народного Руху України В'ячеславу Чорноволу. А цьогоріч – 30 серпня – членство в товаристві "Просвіта" привело його до Севастополя, на зустріч з українськими моряками. Слухали молоді сивочолого козака уважно. Ще й грамотою нагородили, чим наш герой дуже пишається...

І.КАССАЛА

Офіційна ж біографія Івана Кассали розповідає, що народився мандрівний поет-філософ 7 вересня 1927 року в козацькій українській родині села Міські Млини, неподалік від Опішні на Полтавщині. Оскільки жив на березі Ворскли, на хуторі Шкидинівка поблизу Диканьки, то твори Миколи Гоголя стали для нього чимось на кшталт продовження реального життя, що вирувало довкола. У школі був відмінником, закінчив зі срібною медаллю. Переїхавши з батьківською родиною на Кубань, 1940 року Іван Кассала прочитав роман Миколи Островського "Як гартувалася сталь" і, хоч як дивно, з космополіта перетворився на українського націоналіста. У травні 1944 року, коли вже після звільнення від фашистів на Кубані почався голод, родина Кассалів повернулася до України в селище Сахновщина на Харківщині. Спробував роботу чоботаря в промартілі "Вільна праця". Голодний 1947-й провів на Івано-Франківщині, саме там, де на той час діяли загони УПА. А вже 1948 року Іван Григорович опинився на службі у повітряно-десантних військах міста Новоград-Волинського Житомирської области. Наступного року після демобілізації сортував кореспонденцію на пошті. Далі вступив на юридичний факультет Московського університету імени Михайла Ломоносова. З 1961 року став працювати слідчим прокуратури в Україні, згодом – адвокатом. Скрізь демонстрував свої українські переконання. Одного разу – 1жовтня 1988 року – за тризуб і жовтоблакитний прапор Івана Кассалу просто вижили з роботи. Відтоді й посвятив себе вільній агітації за вільну Україну. Добре, що пільги учасника війни дають сивочолому козакові змогу вічно почуватися у гущі людській і всі свої зусилля витрачати на благо Української ідеї...

Оскільки Іван Кассала є постійним розповсюджувачем та симпатиком газети "Нація і держава", ми здоровимо його з 82-літтям та бажаємо одного: ТАК ТРИМАТИСЯ!

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

УКРАЇНА – ПОНАД УСЕ!

Любити свою рідну землю, свою рідну мову навчив мене батько ще в дитинстві. А от бути націоналістом навчити мене ніхто ніколи не наважувався, бо це ж дуже небезпечно на нашій окупованій Україні...

На щастя, на моїй життєвій дорозі зустрілася газета "Нація і держава", читаючи яку, я звик аналізувати свої думки і почуття, прислухатися до голосу свого серця. І от нарешті я відчув, що мною опанували нові почуття, нові думки, нові ідеї. Мій світогляд кардинально змінився: я став націоналістом!

Сьогодні я впевнений: українському націоналізмові немає альтернативи! Немає іншої сили, яка здатна врятувати Україну, зробити її могутньою, непереможною супердержавою. Саме український націоналізм врятував честь нації в 40–50-х роках минулого століття. Він її врятує і нині.

Так думаю я, відчувши себе новою живою ланкою шевченківського ланцюга – української нації. І я хочу поділитися своїми новими думками з братами-українцями, щоб вони теж зрозуміли: в нашій країні почався новий етап визвольних змагань. Таких умов, як зараз, ніколи ще не було: наші покійні герої і ще живі сивочолі ветерани боїв могли тільки мріяти про власну незалежну Державу, про свого всенародно обраного Президента. Чи ж готові ми до боротьби за повну перемогу української національної ідеї? Я вважаю: ще ні!

Нам треба всім прокидатися і братися за руки, щоб з новою силою прозвучали одвічні гасла українських націоналістів:

– Свій до свого по своє!

– Україна – понад усе!

Олесь СТАРОКОСТЯНТИНІВСЬКИЙ.
Хмельницька область

ПІСЛЯ ОДЕСИ – ЛУГАНСЬК?

У Луганську місцева влада намагається домогтися спорудження пам'ятника російській цариці Катерині

Шановні добродії!

На початку поточного року Луганська міська влада ухвалила рішення про спорудження у Луганську пам'ятника цариці Катерині II. Ця особа за часів свого царювання знищила Українське козацтво та зробила українців кріпаками. Встановлення пам'ятника Катерині II в Українській державі є плювком у обличчя українцям. Тому проти цього рішення виступила українська громада міста Луганська. З'явилися численні дописи з цього приводу в луганських і кількох київських загальноукраїнських часописах. Луганські можновладці не очікували такого спротиву і розгубилися. Вони не скасували свого рішення, а причаїлися і очікували реакції на ці події найвищих посадових осіб держави: Президента України Віктора Ющенка та Голови уряду України Юлії Тимошенко. Але тиждень минав за тижнем, місяць за місяцем, а з Києва – анітелень. На початку червня 2009 року Луганськ відвідав Президент Ющенко. Проте стосовно пам'ятника Катерині II він не сказав жодного слова. По цьому луганська міська влада нишком продовжила роботи зі спорудження згаданого пам'ятника. У неї ще лишалися деякі побоювання напередодні приїздів до Луганська Віктора Ющенка та Юлії Тимошенко наприкінці серпня поточного року. Однак вищі керівники держави виявили байдужість до намірів Луганської міської влади щодо спорудження пам'ятника цариці Катерині II. Така сама байдужість до цього питання спостерігається і з боку депутатів усіх рівнів від "Нашої України" та БЮТ. Нещодавно в Одесі посадові особи та депутати цих політичних сил не лише не протидіяли, а навпаки, сприяли спорудженню там пам'ятника цариці Катерині II.

Ігор САЄНКО.
м. Луганськ

ВЕЛИЧ НЕСКОРЕНОГО ДУХУ

У газеті "Нація і держава" за 11 серпня 2009 року були надруковані спомини зв'язкової УПА і політв'язня радянських концтаборів – Марії Штепи. Вона – один з небагатьох живих свідків знущань енкаведистів над молодими українцями-патріотами. Кожне слово з тих споминів – кров'ю викарбувана історія українського народу. Ці спомини у пам'яті нації не мають строку давности і ніколи не будуть забуті. Відбувши 10 років у концтаборах кривавої імперії – повернулись в Україну. Ця невтомна, надзвичайно сильна духом особистість живе у Чорткові, уособлюючи велич нескореного духу нашої рідної України.

Микола ЛІЩЕНКО.
м. Переяслав-Хмельницький,
Київська область

УКРАЇНСЬКИЙ ВИБІР

За всіма ознаками українцям має урватися терпець, і це чудово розуміють ті, хто тяжко завинив перед мирними, гостинними, добрими українцями. Не варто пояснювати, хто і як завинив перед українцями в Україні, бо все давно відомо. Повторюватися не варто, бо на просте слово справедливости вже чигають сотні найманих професіоналів, готових на кількох фразах українського відчаю вибудувати потужну технологію боротьби з нетолерантністю, антисемітизмом, ксенофобією і націонал-фашизмом. В парламенті зареєстрована пропозиція розглянути питання протидії проявам фашизму і націонал-шовінізму на одному з найближчих засідань Ради національної безпеки і оборони України. Хтось в Україні смертельно боїться українського націоналізму, який є всього лиш діяльним патріотизмом.

ЛИШ ПРАВДА І ПРОЗРІННЯ

визволить нас від облуди і брехні

Володимир ФЕРЕНЦ

Чимало молодих українців поклали голови за одну лиш причетність до націоналізму, хоч насправді вони понад усе любили Україну. А скількох ще заріжуть у вуличних сутичках обмануті чи оплачені найманці? Смерть Максима Чайки – лиш епізод, але вже час робити висновки тим, хто намагається говорити про сучасний націоналізм. Легко бути ідеологом націоналізму, оперуючи цитатами сотень розумних і щирих українських патріотів минулого століття. На превеликий жаль, XXI століття вимагає сучасного націоналізму без зайвих слів, тобто розумної дії всієї української громади. Не можна не рахуватися з тим, що в Україні непогано живе занадто велике число людей, які відчувають на собі тягар непрощенних минулих і сучасних гріхів перед етнічними українцями. Домінуюча присутність таких людей фізично відчутна без жодної статистики – достатньо увімкнути телевізор, радіо, взяти в руки газету. Ці люди чудово розуміють, що в будь-якій іншій державі рано чи пізно за таке буває відповідальність. Вони добре влаштувались в Україні, хоч могли б від гріха подалі виїхати в інші краї і там проживати набуті статки. Але їх занадто багато, і чимало з них – люди впливові й небідні. Вони при силі і їм не хочеться втрачати перспективи майбутніх зисків, тому вони з відчаєм зацькованого звіра смертельно бояться появи українського націоналізму. Ні, вони не бояться діючих націоналістичних організацій та партій – проти організованого традиційного націоналізму успішно діють випробувані інформаційні технології. Вони бояться націоналізму без слова націоналізм, коли українцям урветься терпець. Тому вбивають таких, як Максим Чайка, українців, які розуміють, що коїться з Україною і люблять її не словами, а всім своїм життям до останку. Вбивають зі страху перед майбутньою відвагою українців, намагаючись залякати молодих, бо старше покоління українців давно залякане і напевно вже не зможе подолати своє застрашення. Одних залякують, інших одурманюють псевдомодою, телебаченням та інтернетом. Про фальшування термінів і підміну понять можна говорити багато, але це не є "неграмотністю", а звичайною технологією побудови в головах українців дивних псевдо-логічних схем: "українець-ксенофоб-націоналіст-фашист", "українець-антисеміт-націоналіст-фашист", "українець-нетолерантний екстреміст-террорист-націоналіст-фашист". Працює та сама ідеологія минулого режиму, хоч дуже добре пристосована до умов XXI століття. Діє та сама комуністична теза про те, що український націоналізм є найлютішим ворогом українця. Всупереч логіці незалежної держави це діє, передає новому поколінню український історичний переляк – острах від вголос сказаного не в своїй компанії слова "націоналізм", обережність у вигляді неоковирної російськомовности. Російська мова знову стимулює мімікрію українців під хохлів, але то вимушено, бо колись увірветься терпець. Якщо хтось з українців не у зручний час і не в безпечному регіоні скаже вільно про своє право бути українцем в Україні, він повинен знати – його сприймуть як націоналіста чи фашиста, і наслідки можуть бути різні. Це не від ненависти до українців, а більше схоже на неадекватну реакцію великих грішників. Так можуть реагувати тільки ті, хто смертельно боїться українського націоналізму, як великий грішник боїться суду Совісти.

Приклад минулих збройних змагань і боротьби УПА за волю підказують логічну відповідь націоналіста – непримиренна справедлива боротьба. Ця боротьба, на жаль, відбувається під впливом ілюзії швидкого встановлення справедливости для українців в Українській державі... Що живить цю ілюзію? Перше – факт формального існування незалежної держави. Друге – формальні конституційні гарантії мови і самобутности. Третє – віра дієвих українців у Божу справедливість.

Тепер про стартові умови цієї боротьби на цей момент. Держава фактично не може забезпечити конституційні гарантії етнічним українцям. Отже, в структурах влади українці мають замало присутности і впливу. Більшість ЗМІ – російськомовні і працюють проти українського націоналізму. Про телебачення та Інтернет і говорити зайве. Тому відверте протистояння в домаганні українських прав, яке в цих умовах може бути успішним передовсім як інформаційна перемога, не має шансів на швидкий успіх. Водночас такі спроби не на жарт перелякають доволі потужні антиукраїнські сили, які можуть агресивно активізуватись ще до того, як націоналістичний рух почне реально організовуватись. Наразі єдиного громадського українського націоналістичного руху як дієвої і сучасної громадської організації не існує, та й організовувати його складно, адже вже працюють на випередження численні фальшиві псевдоукраїнські організації, які перебирають собі гасла українців про Сильну Україну і Велику Україну, лише для того, щоб сказати це першими і ввести в оману молодих українців. Тому про сильний громадянський націоналізм з відповідальною роллю українського етносу в умовах реальної інформаційної поразки України говорити ще зарано. Громадянський український націоналізм, як свідома дія патріотів, починає розвиватись швидкими темпами тільки тепер і переважно як нормальна реакція на брутальний тиск з боку тих самих "грішників проти українців". Після вбивства Максима Чайки чимало молодих учасників інтернет-форумів запитували, як записатись у "СІЧ". У цих умовах будь-який патріот, навіть не етнічний українець, схильний діяти як український націоналіст.

Саме час українцям піднятись вище традиційної ідеології українського націоналізму, на нейтралізацію якої давно налаштований весь інформаційний простір і лиш чекає прецеденту, щоб обізвати українських лідерів фашистами. Між репресивно вихованим на боротьбі з "українським буржуазним націоналізмом" пострадянським суспільством і суспільством Вільної України існує величезна світоглядна прірва, яку політики і національні діячі намагаються якнайшвидше перестрибнути. Дехто з еліти вже давно на тому боці і дивується, чому так багато етнічних українців залишились в полоні старих згубних стереотипів. Там, на другому березі, вони ведуть боротьбу за право українців бути українцями, не розуміючи, як то можна українцеві не бути самим собою на своїй землі і не говорити українською мовою. Все одно доведеться повертатись назад і довершити ті зміни в українських головах, які, на думку демократів-ринковиків, повинні були статись самі собою як диво капіталізму і свободи. Наша еліта заради політики і грошей злегковажила цією безкорисливою працею для національного порозуміння, але без цієї праці кожен українець не відчує єдности і не сприйматиме власний націоналізм як рідноплемінну любов та громадянську взаємопідтримку. Невже не зрозуміло, що за наявної чисельности етнічних українців в Україні зайве говорити про страшні утиски мови, преси, літератури... Треба діяти, як українець, говорити скрізь, як українець і вимагати до себе поваги, як до українця, підтримувати в усьому і обирати в структури держави українців.

1. Сильніший завжди має спокусу скористатися добром і працею слабшого – не спокушай його власною слабкістю! Розмови про національну дружбу чи ворожнечу покликані обслуговувати тільки інтереси сильного, відволікаючи народну увагу від матеріальних цілей колонізаторів.

2. Сила нації в однаковій традиції мови, взаємоповаги і взаємопідтримки, коли природна поведінка кожного являє єдність без жодних політичних закликів. Потрібна віра в першість українського начала в Україні, одномовність і молитва українською мовою в єдиній церкві, надавання переваги у справах та при обранні у владу рідноплемінникові і українцю за духом. Якщо українець не підтримуватиме українця, то хто ж тоді? Згідно з християнською заповіддю любові, для українця ближнім є переважно українець.

3. Пробачити може українець, який має українську віру і знатиме правду історії. Тільки усвідомлене прощення дає перспективу потужного розвитку нації, адже думка про помсту отруює людське життя і позбавляє перспективи. Про українську віру сказано перед цим, а знання історії і називання історичних подій власними іменами ще попереду. Зрозуміти власну історію – це найголовніше і означає повернутись із світу ілюзій у стан притомності, від неосвіченої емоційности прийняття рішень – до спокійного розумного життя виключно національними інтересами. Якщо ми це зможемо, одержимо максимальну за світовими мірками стійкість проти чужих інформаційних впливів, тобто будемо по-справжньому самостійними і задоволеними життям та своєю владою. Не буде причини ненавидіти сильних конкурентів, які б хотіли колонізувати Україну, адже ми не провокуватимемо їх власною слабкістю і будемо непереможними в інформаційному змаганні, яке буде визначальним в новому тисячолітті.

На жаль, ні еліта, ні окремі патріоти не в силі переломити дух протистояння і спрямувати українське суспільство до акту прощення і розуміння власної української суті. Це під силу тільки українцям на найвищих посадах державної влади, які знають свій обов'язок перед нацією і готові нести свій хрест. Будь-хто з державних діячів чи національних лідерів, який працюватиме для впровадження принципів національного порозуміння, безумовно опиниться в епіцентрі інформаційного тиску. Він терпітиме брехню, ганьбу і приниження на рівні агресивного хамства, на нього накинеться немислима зграя вишколених інформаційних кілерів і оракулів. На це не пожаліють мільйонів саме ті, що дуже грішні перед українцями і бояться справедливого осуду. Хоча програма християнського прощення помстою їм не загрожує. Вона дає правду і прозріння, після чого ніхто і ніколи вже не зможе маніпулювати українцями. Їхня зоологічна лють до національного лідера, який закликає до прощення і порозуміння, викликана страхом остаточної втрати можливости тягнути живильні соки з України, маніпулювати людьми і жити коштом обкрадання українських громадян без огляду на їхнє національне походження.

До честі українців, ми маємо найвищого державного діяча, який послідовно пробуджує історичну пам'ять, дбає про мову і закликає українців до єдности. Він перший став на цю дорогу і зробив ще дуже мало. Це особиста жертва, бо його місії не розуміє чимало українців, і саме від одноплемінників він почув найбільше докорів і гірких образ. Саме проти українського президента спрямоване вістря технології превентивного інформаційного поборювання ще не існуючого в силі українського націоналізму. Він свідомо не відповідає на це блюзнірство силою, хоч пост президента дає велику владу. Це мудрий шлях уникнення протистояння, і тому ми на правильному шляху до духовної єдности, до повної свободи, державної сили і достойного життя. Треба лиш не звертати з цього шляху. Українці повинні стати сильними духом, тоді їхні недоброзичливці кудись пощезнуть, як "роса на сонці", не сміючи подати голос проти правди. Більшість з неприятелів – звичайні кон'юнктурники, і з появою української сили побіжать записуватись щирими українцями в надії одержати посади і якусь з того користь. Тому дуже важливо не сходити зі шляху національного порозуміння, бо чимало тих, хто дуже грішний перед українцями, і пропащі одноплемінні грішники намагаються повернути Україну на манівці. Вони ніяк не дочекаються завершення терміну президентства Ющенка, щоб зупинити його справу. Саме пора запитати вічно невдоволених і балакучих українських патріотів: чого вони хочуть? Якщо хочуть кращого і сильнішого президента, то нехай шукають між себе українця, здатного під кпини своїх і насмішки чужих понести далі отой важкий хрест праці для порозуміння нації. На великий жаль, більшість з названих претендентів на найвищий пост держави не готові до такої самопожертви, або добряче завинили перед українцями сущими, а перед майбутніми і поготів! Якщо на думку "сильних", "всеперемагаючих" українців – критиків Президента Ющенко заслабкий, то хай беруть свічку в руки і шукають кращого, але не серед політиків, а між достойними українцями!

м. Івано-Франківськ

ДО 350-річчя ГАДЯЦЬКОГО ТРАКТАТУ ТА КОНОТОПСЬКОЇ БИТВИ

ВТРАЧЕНИЙ ПЛАЦДАРМ

Творець Гадяцької унії Гетьман Іван ВИГОВСЬКИЙ

Василь-Юрій КРИВЕНЬ,
Стрийська РО КУН

Якось малопомітно промайнула кругла річниця тієї події, яка могла б стати переломною в долі нашої нації, а також більшою чи меншою мірою позитивно позначитися на подальшій історії сусідніх народів, – події, яка ще 350 років тому давала Україні можливість піти шляхом європейського поступу – спочатку в статусі Великого Князівства Руського, а потім і самостійною мононаціональною державою.

Йдеться про 16 вересня 1658 р., коли в містечку Гадячі після тривалих переговорів між делегаціями Козацької України і Королівства Польського було укладено договір, відомий під назвою Гадяцький трактат.

Публікуючи його текст (за літописом відомого козацького літописця, гадяцького полковника Григорія Граб'янки), пропонуємо читачам самим оцінити цей історичний документ. Все ж для кращого розуміння становища, що склалося в Україні напередодні Гадяцької унії та Конотопської битви, вважаємо за доцільне подати певну додаткову інформацію і коментарі з погляду сучасності.

Передусім зазначимо, що статті Гадяцького трактату вигідно відрізнялися від умов Зборівського миру, на який 1649 р. погодився Богдан Хмельницький. Наслідком Гадяцької унії мала постати могутня держава – триєдина Річ Посполита у складі рівноправних суб'єктів – Королівства Польського, Великого Князівства Руського (України) і Великого Князівства Литовського (у т. ч. й Смоленщини), населеного литовцями й білорусами. Перед Україною відкривалася перспектива йти далі шляхом європейської цивілізації, а також уникнути Великої Руїни, що насувалася. Довелося ж після таких величезних людських жертв і жахливого спустошення понад три століття скніти в ярмі азіатського деспотизму...

Конотопська битва

Тут цілком доречно одним нагадати, а іншим повідомити, що ще за 262 роки до того, як у Москві народився той, хто заповзявся "в Європу прорубіть окно", українська й білоруська молодь мала вже відчинені двері до Західного світу – 1410 (!) року король Ягайло відкрив для вихідців з України та Білорусії бурсу (гуртожиток) при Ягеллонському (Краківському) університеті...

ЗапоПАДЛИві московські геббельсята з радіо "Голос России", перелицьовуючи на свій лад нашу історію, з особливою несамовитістю (остервененієм) паплюжать, не гребуючи й вульгаризмами, відомих діячів нашої минувшини. І не тільки минувшини.

Один із отих остервенєвших чорнобаїв, багатообіцяючий вундеркінд Міша Шейхман, який, наприклад, Головного отамана Симона Петлюру називає не інакше, як "подлєц", не так давно визначив таку тріаду: Виговський-Мазепа-Ющенко.

Нині чинного Президента України соВРАТнікі Міші-бундер-вундеркінда ненавидять за те, що він, бачите, "стремітца оторвать Украіну от Росії".

А нам – що (запитаємо словами Великого Каменяра) "на таблицях залізних написано в сусідів бути гноєм, тяглом у поїздах їх бистроїздних?"

Усім в Україні і багатьом за її межами добре відомо, за що апологети й холуї московського імперіалізму (за щонайактивнішої підтримки різношерстих національ-кастратів з українськими прізвищами) анафемлять Івана Мазепу.

А за віщо Івана Виговського? Загалом за те, що й Мазепу і Ющенка. А конкретніше – за розгром понад стотисячної московської раті і, ясна річ, за Гадяцьку унію, без якої не було б і Конотопської битви, хоча, власне кажучи, Москва сама ж і примусила гетьмана зважитися на такий нелегкий крок, як примирення і союз із Польщею, де після десяти кровопролитних років ставало дедалі більше тверезо мислячих патріотів, які розуміли, що, втративши Україну, Польща втратить і свою незалежність, і були готові піти на такі поступки, про які не могло бути й мови на початку Визвольно-національної антифеодальної війни українського народу XVII ст.

На словах підтримуючи гетьманство Івана Виговського, Москва поспіхом шукала, знаходила і потайки заохочувала лояльніших до себе амбітних претендентів на булаву, яких ніколи не бракувало в нашім краю. За роки війни певна частина козацької старшини несподівано швидко розбагатіла і прагнула якнайскоріше закріпити за собою так легко придбані маєтності грамотами московського царя, за першої-ліпшої нагоди б'ючи йому чолом – щось на зразок нинішніх кремльін-фікованих любителів їздити до первопрестольної на поклон – хто до кого, а найзаслуженіші до самого Чин-Газхана.

Інша частина козацької старшини, поміж якою особливо виділявся Юрій Немирич, людина європейської освіти (Оксфорд, Кембридж, паризька Сорбонна), дедалі все більше переконувалась, що настає пора виривати Україну з пазурів двоголового орла. Позаяк здійснити цей задум своїми силами було неможливо, постала проблема пошуку союзників. Найнадійнішим з них могло би стати Королівство Шведське, яке постійно ворогувало як з Московією, так і з Польщею. Слід нагадати, що це розумів і Богдан Хмельницький. Нині у шведських архівах зберігається дев'ять листів його до королеви Христини і короля Карла X Густава. В останніх своїх листах (1657 р.) Гетьман пропонує шведській стороні укласти союз. Ще 1655 року, тобто через рік після Переяслава, Хмельницький відправив послом до Швеції відомого тоді дипломата Данила Грека. На Корсунській раді (вже по смерті Хмельницького), на яку прибули посли восьми країн, в т. ч. Швеції, Туреччини, Польщі, Австрії, було укладено угоду – союзний договір, "на основі, якого король Карл X Густав зобов'язувався добитися визнання України Польщею, прилучення до неї (України) всіх західноукраїнських земель". (Д. І. Дорошенко. Нариси історії України. Том 1, стор. 286).

(Закінчення в наступному числі.)

ТРАКТАТ

Пункти пакту з козаками

"Нехай унії не буде зовсім, а ляхи ж нехай при своїй, а русь при своїй лишаються вірі.

Нехай митрополит київський та чотири руських владики займають у сенаті місце за архієпископом гнєздинським.

Нехай козацтва буде не більше і не менше шестидесяти тисяч.

Нехай гетьман Великого князівства руського українського навічно буде чільним київським воєводою та генералом.

Сенаторів корони Польської будемо обирати не лише з середовища католиків, а і з-поміж руських.

Нехай церкви та монастирі з усіма своїми прибутками лишаються незайманими і нехай не скоряються мирській владі.

Русь матиме свою академію,свою документацію та канцелярії і не лише польських, а й руських навчителів.

Усі злочини та наїзди, які мали місце в часи минулої війни ще за життя Хмельницького і які по правді, а не притворно даровані і навіки забуті, так і повинні лишатися дарованими і забутими. Якщо ж хто чинитиме інакше, це може призвести до війни.

Ніяких податей короні польській не давати, а також ніяких військових загонів не приймати на терені, що перебуває під владою гетьмана на обох берегах України.

Якщо ж гетьман український захоче кого-небудь з своїх обдарувати шляхтянством, то те король за клопотанням гетьмана має затвердити. А щоб гетьман зараз і на потім завжди мав сто чоловік у шляхтянському сані, то король згоден уже зараз згадану сотню затвердити і видати відповідні клейноди.

Скрута до цього змусить. Проте й тоді гетьман малоруський повинен командувати ним і владу над ним мати. Козацьким же полкам вільно можна стояти у всіх володіннях короля, духовенства та сенаторів.

Дозволити гетьману українському карбувати (!) гроші і використовувати їх для розрахунків з воїнством.

У всіх, навіть у щонайпотрібніших для корони польської справах, ляхи повинні радитись з козаками і повинні пильнувати, як відкрити дорогу до Чорного моря по Дніпру.

Коли ж цар московський почне війну з поляками, то козаки в цю війну втручатись не будуть. Якщо ж він з Україною щось задумає вчинити, то поляки її повинні всіляко захищати.

Тим же з ляхів, хто у козаків буде служити, слід зберегти чини і звання.

За зраду забирати маєтки у королівську казну і з реєстрових книг імена зрадників викреслювати.

Гетьманові заборонити шукати протекції за кордоном. Нехай він відчує себе всього лише як вірнопідданий королівства польського.

Надалі слід зберігати і приязнь з кримським ханом і не ображати маєстату государя московського і цим самим дати змогу козакам повернутися до своїх домівок.

А оскільки гетьман з військом запорізьким та з виділеними воєводствами, як вільний до вільних, як рівний до рівних, добровільно приєднується до корони польської, то його королівська милість та Річ Посполита дозволяють гетьманові народу руського мати суди гетьманського трибуналу там, де він захоче. І нехай печатарі, маршалки, підскарбії та інші довірені офіційні особи того суду будуть рівні у правах з коронними.

Чигиринський повіт, як і раніше, нехай залишається при булаві."

Під усіма вищенаведеними пунктами підписалися польські сенатори та сам король, а потім, як серед монархів ведеться, пункти були скріплені присягою обох сторін.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9